

TÌM HIỂU VỀ NOBEL VĂN HỌC

HỌC VĂN CÔ SƯƠNG MAI
TRỢ GIẢNG HUY YÊN VÀ HOÀNG ANH THƯ

Table of contents

01

**GIẢI NOBEL
VĂN HỌC**

02

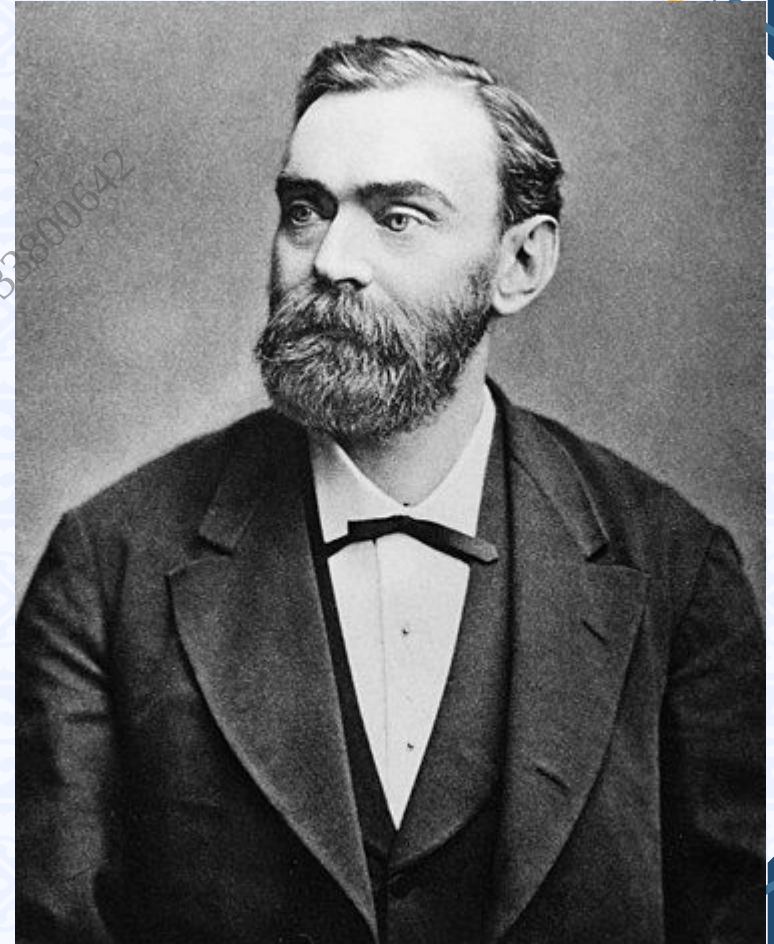
CHÙA RUỒI

03

**Ở QUÁN CÀ
PHÊ TUỔI
TRẺ LẠC LỐI**

ALFRED NOBEL

Là nhà hoá học, nhà vật lý, người sản xuất thuốc nổ, triệu phú người Thụy Điển. Ông là một nhà khoa học đại tài. Khi mất, ông đã dùng cả gia sản của mình (hơn 4 triệu đô) để thành lập giải Nobel, trao cho bất kì ai không phân biệt quốc tịch ở một số lĩnh vực nhất định

CÁCH LĨNH VỰC TRAO GIẢI

01

Y SINH

04

HOÀ BÌNH

02

HOÁ HỌC

05

KINH TẾ

03

VẬT LÝ

06

VĂN HỌC

GIẢI NOBEL VĂN HỌC

Là một trong số 6 giải thưởng Nobel. Giải nobel văn học được trao cho cả sự nghiệp sáng tác của một tác giả, hoặc một số tác phẩm nổi bật (được đưa vào lý do trao giải).

ĐỐ EM

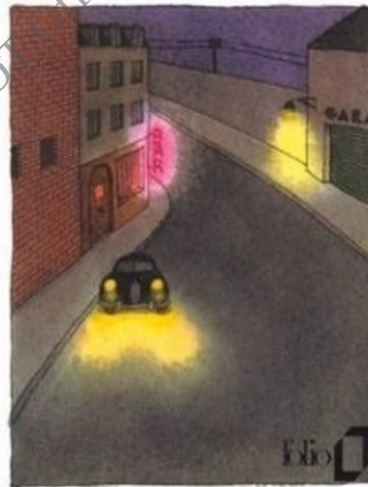
ĐÃ CÓ MỘT TÁC GIẢ NÀO Ở VIỆT NAM NHẬN GIẢI NOBEL
VĂN HỌC NÀY CHƯA?

MỘT SỐ TÁC GIẢ VÀ TÁC PHẨM NỔI BẬT

PATRICK MODIANO (2014)

Patrick Modiano
Les boulevards
de ceinture

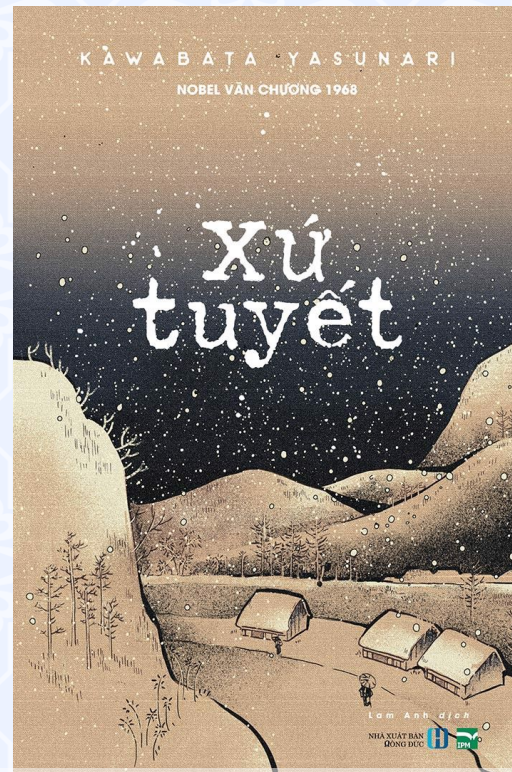
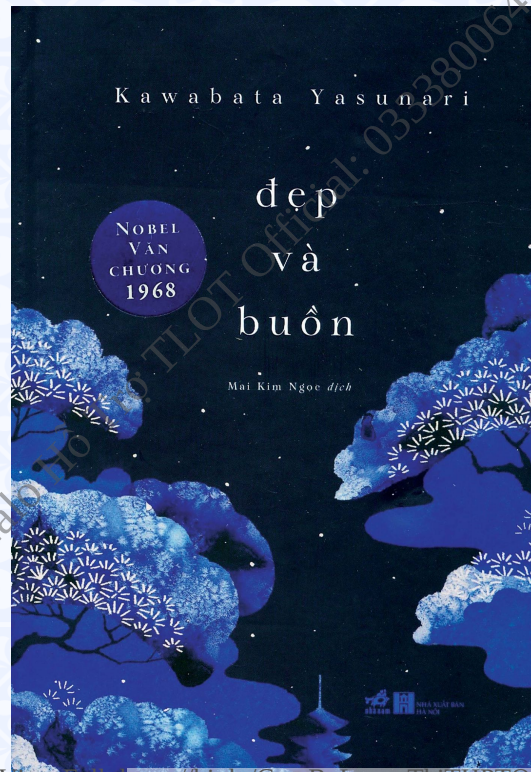

Patrick Modiano

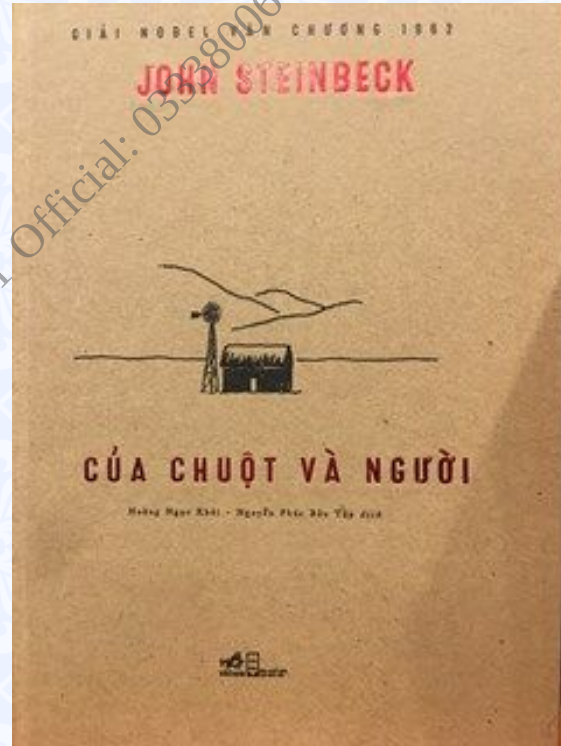
Dans le café
de la jeunesse perdue

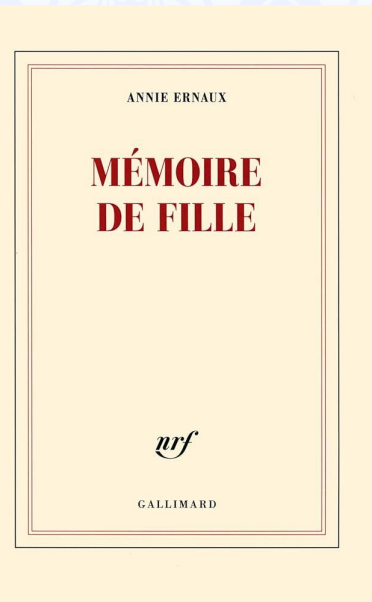
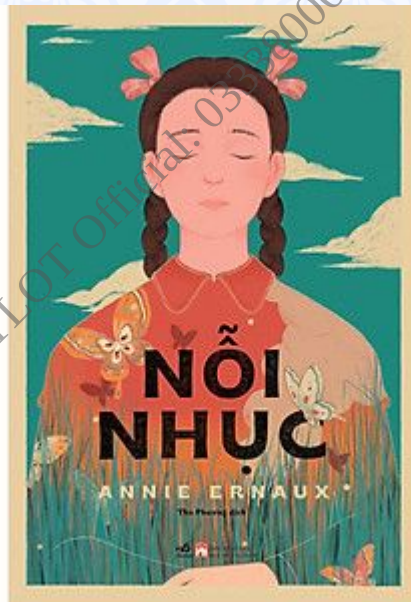
KAWABATA YASUNARI (1968)

JOHN STEINBECK (1962)

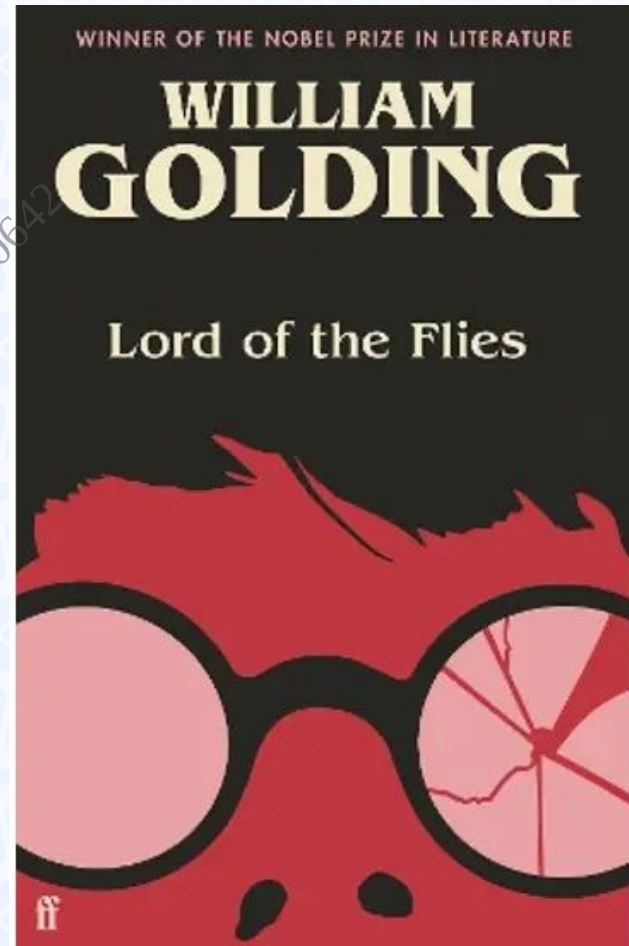
ANNIE ERNAUX (2022)

01

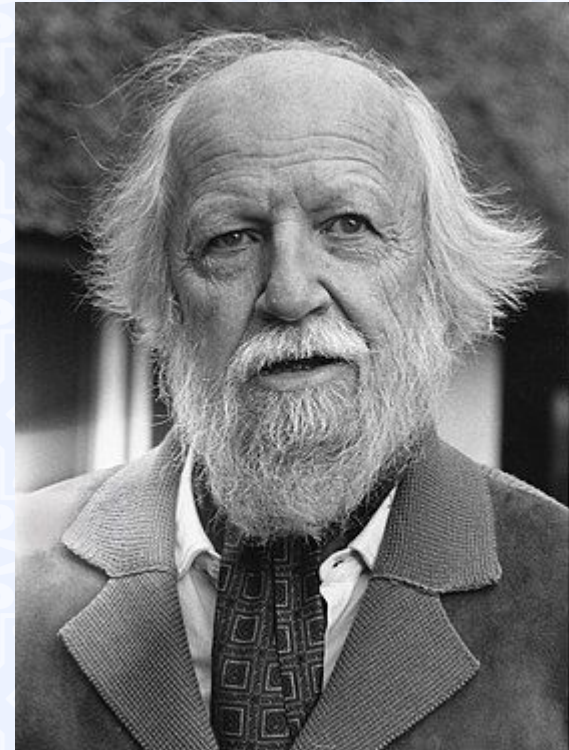
Chúa ruồi (Lord of the flies)

William Golding

WILLIAM GOLDING

William Golding (1911-1993) là một nhà văn, nhà thơ người Anh. Năm 7 tuổi, ông khao khát được trở thành một nhà văn. Vì thế, khi còn là sinh viên sư phạm, ông đã cho xuất bản tập thơ đầu tiên và tiếp tục theo đuổi sự nghiệp viết khi làm giáo viên. Ông sáng tác nhiều tác phẩm với nội dung độc đáo, mới lạ, phản ánh sâu sắc những vấn đề cốt lõi của nhân loại. Năm 1983, ông nhận giải Nobel văn chương vì những đóng góp to lớn của mình trong nền văn học nước Anh.

CHÚA RUỒI

Chúa ruồi (1954) là tiểu thuyết đầu tay của William Golding, được lấy cảm hứng từ cuốn “Đảo san hô, câu chuyện về Thái Bình Dương” (1857) của Ballantyne. Bản thảo tác phẩm bị từ chối đến 21 lần vì những đánh giá không tốt về nội dung: hoang tưởng, phi lý, đau thương,... nhưng sau đó đã được nhận bởi nhà xuất bản Faber & Faber và đã nhanh chóng trở nên nổi tiếng.

SUY ĐOÁN

Từ nhan đề “Chúa ruồi”, em hãy suy đoán những gì sẽ diễn ra trong câu chuyện trên.

TÓM TẮT NỘI DUNG

Một nhóm các cậu bé đã bị lưu lạc tại một hòn đảo xa xôi ở Thái Bình Dương sau khi máy bay của chúng bị bắn rơi trong chiến tranh “thế giới thứ ba” (chiến tranh hạt nhân). Các cậu bé đa số là học sinh, và một nhóm đồng ca nam; gần như tất cả chúng chưa từng gặp nhau trước đó. Ralph và Piggy (cậu bé béo phì) nhặt được cái tù và (thứ dùng để triệu tập các thành viên khác) và nhanh chóng trở thành thủ lĩnh. Các cậu bé đã giao kèo rằng bất cứ ai có được chiếc tù sẽ trở thành thủ lĩnh và những người khác phải phục tùng theo. Ralph, Jack và Simon trở thành bộ ba thủ lĩnh và chỉ đạo nhóm trẻ xây dựng căn cứ, đi săn và luôn phải giữ khói (tín hiệu cầu cứu bên ngoài). Trong một lần đi săn lợn rừng, Jack đã triệu tập cả những cậu bé duy trì tín hiệu, làm cho con tàu đi ngang qua hòn đảo không thấy được họ. Điều này đã làm Ralph vô cùng tức giận và bắt đầu hình thành sự thù địch với Jack.

TÓM TẮT NỘI DUNG

Sự trật tự dần dần bị phá bỏ khi những đứa trẻ ở trên hòn đảo biệt lập quá lâu, chúng sinh ra hoang tưởng rằng trên hòn đảo có một con quái vật (Ralph đã khẳng định không có chuyện đó nhưng Jack đã hứa hẹn sẽ giết sinh vật ấy để lấy được lòng tin của lũ trẻ). Trong trận chiến trên không gần hòn đảo, một phi công thoát khỏi máy bay của anh ta nhưng đã chết trong lúc hạ cánh. Xác của anh rơi xuống hòn đảo, làm cho đám trẻ tưởng đó là quái thú. Jack kêu gọi đám trẻ từ bỏ Ralph và thành lập một bộ lạc riêng của mình. Đám trẻ nhanh chóng bỏ Ralph để gia nhập bộ lạc của Jack, nơi chúng thực hiện những hành động kì lạ như hiến tế thức ăn cho quái thú. Trong một lần, Simon thấy một chiếc đầu lợn bị ruồi bâu được gắn trên một cây gậy dài. Simon hoang tưởng đối thoại với “chúa ruồi” (chiếu đầu lợn) và chúa ruồi tiết lộ rằng quái vật thật sự chính là bản năng của lũ trẻ.

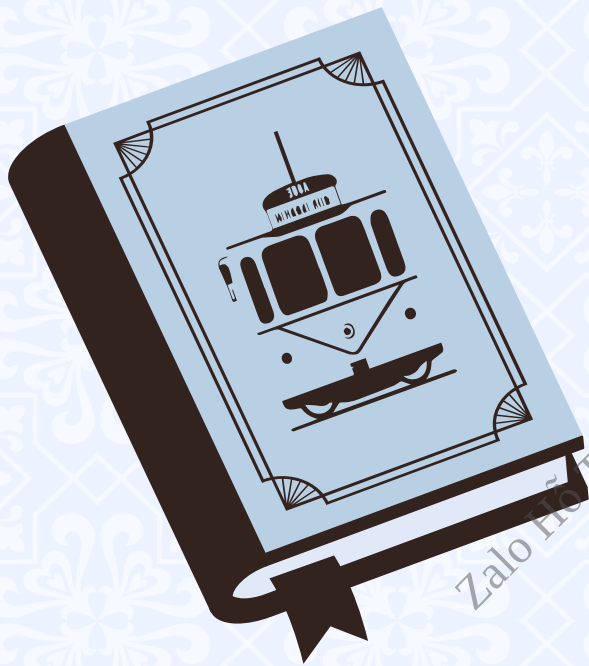
TÓM TẮT NỘI DUNG

Simon phát hiện quái vật thật sự chỉ là xác một người phi công nên đã thông báo cho đám trẻ biết. Tưởng nhầm Simon là quái vật, đám trẻ phe Jack đã đánh Simon đến chết. Sau đó, Jack tuyên bố rằng biểu tượng quyền lực không còn là tù và nữa, mà là chiếc kính của Piggy (thứ có thể tạo ra lửa). Jack đã sai đám trẻ đột kích trại của Ralph để cướp chiếc kính. Ralph, Piggy và hai đứa trẻ song sinh đã đến Tháp đá để đòi lại chiếc kính, Jack và Ralph đánh nhau nhưng không ai thắng; cuối cùng, Rogger thả một tảng đá từ trên cao, làm Piggy thiệt mạng và phá bể tù và. Jack kêu gọi đám trẻ truy lùng Ralph, chúng phóng hoả khu rừng (thứ duy nhất có thể cứu sống chúng). Một viên sĩ quan đến điều tra về vụ cháy và phát hiện ra các cậu bé; chúng từ bỏ vẻ hung hăng và khóc nức nở.

CHÚA RUỒI

Chúa ruồi là một tiểu thuyết mang chủ đề mới lạ, viết về chiến tranh nhưng lại tập trung khắc họa vào bản chất của con người: những cậu bé được giáo dục trở nên hung hăng, hiếu chiến, man rợ khi sống trong hòn đảo cách xa nền văn minh nhân loại. Tác phẩm mang đến nhiều suy tư về vấn đề nhân tính, về cách giải quyết xung đột, căng thẳng; về lần ranh mong manh giữa bản năng và siêu ngã.

TRƯỚC KHI ĐỌC

Theo em, những thứ sau đây có thể thao túng một con người hay không? Vì sao?

- a: Đồng tiền
- b: Tình yêu
- c: quyền lực

CHƯƠNG 9: TRÔNG THẤY NGƯỜI CHẾT

CHUẨN BỊ ĐỌC

Câu 1: Liệt kê các nhân vật được nhắc đến trong đoạn trích. Nhân vật nào là nhân vật trung tâm đẩy cốt truyện lên cao trào?

Câu 2: Nhận xét hành động, lời nói của Ralph và Jack

Câu 3: Vì sao dám trẻ lại trở nên hung hăng với Simon?

CHƯƠNG 9: TRÔNG THẤY NGƯỜI CHẾT

Mặt trời khuất bóng ngay khi chiều vừa chớm và cái nắng trong vắt ban ngày đã ngả sang màu đồng thau. Ngay cả gió từ biển thổi vào cũng nóng hầm hập, không làm mát được tí nào. Màu sắc đã biến mất tăm khối mặt nước, cây cối và những mặt đá hồng, còn những đám mây trắng và nâu không ngót hình thành. Chỉ đám ruồi là sừng; chúng bu đen quanh chủ nhân của chúng và đồng ruột gan lòng thông trông không khác một ụ than óng ánh. Ngay cả khi mạch máu vỡ tung trong mũi Simon và máu tứa ra thì chúng vẫn thờ ơ, vì chúng ưa mùi heo đậm đà hơn.

Do đổ máu cam, cú ngất của Simon kéo dài thành một giấc ngủ mệt mỏi. Nó nằm trên tấm thảm dây leo trong lúc chiều dần trôi và tiếng ùng oàng tiếp tục rền. Cuối cùng nó tỉnh dậy, thấy làn mờ màu đất thẫm sát bên má. Nhưng nó vẫn nằm yên, áp mặt trên đất, đôi mắt đờ đẫn nhìn đâu đâu. Rồi nó trở mình, co chân, nắm dây leo cổ đứng lên. Đám dây leo lay động khiến lũ ruồi bay khỏi đồng ruột nghe vù vù kinh tởm, rồi bu trở lại. Simon đứng dậy. Ánh sáng như không phải của thế gian này. Chúa Ruồi lủng lẳng trên cọc như một quả bóng đen ngòm.

Simon nói to với khoảng rừng thưa.

"Biết làm gì khác đây?"

CHƯƠNG 9: TRÔNG THẤY NGƯỜI CHẾT

Không có tiếng trả lời. Simon quay lưng lại với khoảnh rừng thưa, chui qua đám dây leo, bước vào trong cánh rừng âm u. Nó ủ rũ bước đi giữa những thân cây, gương mặt vô cảm, máu ở quanh miệng và cằm đã khô. Chỉ khi nào phải đẩy dây leo qua một bên để lấy lối, theo độ dốc của mặt đất mà tìm hướng đi, nó mới thăm thì đôi lời câm lặng. Giờ đây dây leo bám quanh những thân cây đã thưa hơn, dây đó vương vãi chút ánh sáng màu ngọc trai từ trên trời cao. Đây là xương sống của hòn đảo, là phần đất hơi nhô cao hơn phía chân núi, nơi rừng bớt rậm rạp. Nơi đây những khoảnh rừng thưa rải rác ở giữa những bụi cây cao um tùm; nền đất dốc đưa nó lên cao, rừng càng thoáng. Nó tiếp tục đi, đôi lúc loạng choạng vì mệt nhưng không hề dừng lại. Mắt nó không còn tươi sáng nữa và nó bước đi với vẻ dứt khoát nhưng ủ rũ của một người già.

Một luồng gió thốc khiến nó loạng choạng, nó thấy đã ra khỏi rừng, đứng trên tảng đá, dưới một bầu trời màu đồng thau. Nó cảm thấy hai chân yếu ớt và lưỡi đau triền miên. Khi gió thổi tới đỉnh núi, nó thấy cái gì đấy màu xanh lất phất trong đám mây màu nâu. Nó cố dần bước, gió lại thổi, mạnh hơn, đập lên những tàn cây khiến chúng chúi xuống, rì rào. Simon thấy một vật gì đấy như người gù đột nhiên ngồi thẳng trên đỉnh núi, nhìn xuống nó. Nó che mặt, cặm cùi đi tới. Lũ ruồi cũng đã phát hiện ra hình hài kia. Hình hài kia cử động như người sống nên xua đuổi lũ ruồi được một lát, chúng liền bu quanh đầu nó như một cụm mây đen. Rồi chiếc dù màu xanh sụp lại, hình hài to lớn kia chúi tới trước, thở dài, đám ruồi liền bu xuống lại.

Simon cảm thấy đầu gối chạm phải đá. Nó bò tới và hiểu ngay. Những sợi dây dù xoắn vào nhau cho thấy vì sao hình hài kia cử động được; nó quan sát xương sống mũi trắng hếu, răng, những màu sắc của sự thối rữa. Nó thấy những lớp cao su và vải bạt đã tàn nhẫn giữ rịt cái hình hài khốn khổ đáng lẽ phải rã ra kia. Rồi gió lại nổi lên, hình hài kia lại thẳng người, lại cúi đầu, hắt ra mùi hôi thối. Simon quỳ trên cả hai chân lẫn hai tay, nôn thóc nôn tháo cho đến khi không còn gì trong bao tử. Rồi nó nắm những sợi dây dù, gỡ khỏi những tảng đá, giải thoát hình hài kia khỏi trò sỉ nhục của gió.

Cuối cùng nó quay đi, nhìn xuống bãi biển. Đống lửa bên vĩa đá hình như đã tắt, ít nhất không còn thấy tỏa khói. Xa nữa trên bãi biển, bên kia con sông nhỏ, gần phiến đá to, một cụm khói mỏng đang bốc lên trời. Simon quên hẳn lũ ruồi, đưa cả hai tay lên che mắt, dăm dăm nhìn cụm khói. Xa thế này nhưng nó vẫn thấy được phần lớn - có thể tất cả - lũ trẻ đang ở đó. Vậy là chúng đã chuyển lán trại, xa khỏi con ác thú. Nghĩ rồi, Simon quay ra nhìn cái vật khốn khổ đã chết đang ngồi hơi rình bên cạnh nó. Con ác thú vô hại mà kinh khiếp. Những đứa kia phải biết tin này càng sớm càng tốt. Nó phóng xuống núi. Nhưng rồi hai chân nó khuyu xuống. Dù hết sức gượng nhẹ, nó cũng chỉ có thể đi loạng choạng được thôi.

"Tắm," Ralph nói, "là điều duy nhất mình làm được."

Piggy đang quan sát bầu trời mờ đục qua mắt kính.

"Tao hồng ư thứ mây kia. Mà còn nhớ trời mưa thế nào ngay sau khi mình đặt chân lên đây chứ?"

(Lược một đoạn: Piggy và Ralph đi tắm cùng nhau. Sau đó, Piggy rủ Ralph đi đến trại của Jack để tìm cặp song sinh Sam-Eric)

Còn xa đám của thằng Jack mà Ralph và Piggy đã nghe tiếng chúng nó ồn ào rồi. Nơi đây, giữa rừng và bãi biển có một vạt đất rộng cỏ mọc, dừa không lấn tới. Dưới vạt cỏ chỉ một bước thôi là bãi cát trắng được gió dồn lên, ẩm, khô, chắc nịch, nước không dâng tới. Dưới nữa là một tảng đá dài về phía phá nước. Tiếp đó là một vạt cát hẹp rồi đến mé nước. Trên tảng đá có một đồng củi đang cháy, mỡ từ thịt heo quay nhỏ xuống những ngọn lửa vô hình. Đám con trai trên đảo tụ tập cả trên vạt cỏ, trừ Piggy, Ralph, Simon và hai đứa phụ trách quay heo. Tay cầm thịt, chúng cười đùa, ca hát, nằm, ngồi, hay đứng trên bãi cỏ. Nhìn những khuôn mặt nhầy nhụa mỡ có thể đoán được bữa tiệc sắp tàn. Vài đứa đang cầm gáo nước uống ừng ực. Trước buổi chè chén, chúng khuôn tới giữa vạt cỏ một thân gỗ lớn; Jack - vằn vện và đội vòng hoa - ngồi trên đó như một pho tượng thần. Bên cạnh nó là những đồng thịt tú hụ bày trên lá, có cả trái cây và gáo dừa đựng nước uống.

Piggy và Ralph tới bên rìa vạt cỏ. Trông thấy chúng, bọn nhỏ liền lần lượt im lặng, trừ một thằng đứng cạnh Jack đang nói. Rồi thằng đó cũng im luôn khiến Jack quay nhìn, tuy vẫn ngồi một chỗ. Nó nhìn chúng một lúc, tiếng lửa lộp độp nghe rõ hơn cả, át tiếng ì ầm ở vĩa đá ngầm. Ralph quay đi; Sam ngỡ Ralph nhìn nó trách móc nên ngượng ngáp cười, bỏ miếng xương đang gặm dở. Ralph do dự tiến lên một bước, chỉ vào một thân dừa, thì thầm gì đấy nghe không rõ vào tai Piggy, rồi hai đứa khúc khích cười giống như thằng Sam. Nhắc cao chân khỏi cát, Ralph lưỡng lự bước qua chỗ đó. Piggy cổ huyết sáo.

Ngay lúc ấy mấy đứa đang nướng thịt giết một tảng to chạy tới vạt cỏ. Chúng đụng phải Piggy khiến nó bị phỏng, vừa nhảy vừa kêu oai oái. Ralph với lũ kia cùng ồ lên cười, chúng quên chuyện cũ và lại hòa thành một. Một lần nữa Piggy trở thành trung tâm của sự trêu chọc, khiến đứa nào cũng thấy vui và mọi chuyện lại bình thường như trước.

Jack đứng lên, hươu ngon lao.

"Mang thịt cho chúng nó!"

Bọn phụ trách quay thịt đưa Ralph và Piggy mỗi đứa một miếng ngon lành. Chúng nhận thịt một cách thèm khát. Chúng đứng ăn dưới bầu trời màu đồng thau ì ầm tiếng sấm báo bão như thế đấy.

Jack lại hươu ngon lao.

"Tụi bay ăn thỏa thích cả rồi chứ?"

Thịt vẫn còn thừa, đang xèo xèo trên que xiên bằng gỗ và tú hụ trên những tàu lá xanh. Bị bao tử lòi cuốn, Piggy quăng miếng xương đã gặm nhấm xuống bãi biển rồi cúi lấy thêm.

Jack lặp lại, về sót ruột.

"Tụi bay ăn thỏa thích cả rồi chứ?"

Giọng nó rần ãe, mang tự hào của kẻ sở hữu, khiến lũ trẻ vội vàng ăn nhân lúc vẫn còn thì giờ. Thấy chúng có vẻ chưa xong ngay được, Jack rời súc gỗ, ngai vàng của nó, lưng thưng đi tới rìa vạt cỏ. Từ phía sau khuôn mặt vằn vện nó nhìn xuống Ralph và Piggy. Chúng lùi một chút trên bãi cát rồi Ralph vừa ăn vừa ngắm nhìn ngọn lửa. Giờ đây nó trông thấy được những ngọn lửa trên cái nền sáng đục mà không hiểu tại sao. Chiều tối đã tới rồi, không với vẻ đẹp yên bình mà với sự đe dọa của bạo lực.

Jack nói.

"Đưa tao cái gì uống coi."

Henry bưng tới một gáo dừa, Jack vừa uống vừa nhìn Piggy và Ralph qua mép gáo sành sứ. Sức mạnh nằm ở chỗ gồ lên trên đôi cẳng tay nâu của nó; quyền lực ngự trên vai nó và thì thầm vào tai nó như một con khỉ.

"Ngồi cả xuống!"

Lũ trẻ ngồi thành hàng trên vạt cỏ trước mặt nó, còn Ralph và Piggy đứng thấp hơn một bộ, trên bãi cát mềm. Jack lờ hai đứa kia trong một khoảnh khắc, quay bộ mặt vằn vện nhìn lũ trẻ đang ngồi, chĩa ngọn lao vào chúng.

"Đứa nào muốn gia nhập nhóm của tao?"

Ralph đột nhiên tiến lên rồi trượt chân. Vài đứa quay nhìn nó.

"Tao cho tụi bay thức ăn," Jack nói, "và đám thợ săn của tao sẽ che chở tụi bay trước ác thú. Đứa nào muốn gia nhập nhóm của tao?"

"Tao là sếp," Ralph nói, "vì tụi bay đã bầu tao. Tụi mình từng muốn giữ cho ngọn lửa được cháy. Bây giờ tụi bay chạy theo miếng ăn... "

"Mày cũng chạy theo đó thôi!" Jack quát. "Nhìn miếng xương trong tay mày đấy!"

Ralph đỏ dừ mặt.

"Tao đã nói rằng bay là thợ săn. Săn bắt là việc của tụi bay."

Jack lại lờ nó lần nữa.

"Đứa nào muốn gia nhập nhóm của tao, để tha hồ vui chơi?"

"Tao là sếp," Ralph run run nói. "Thế còn chuyện lửa khói thì sao? Ngoài ra tao giữ chiếc tù và... "

"Mày đâu có mang nó theo," Jack nhạo báng. "Mày để dưới kia. Mày tưởng mày lấu cá được à? Vớ lại ở nơi này của hòn đảo thì tù và chẳng là cái quái gì sất... "

Đột nhiên tiếng sấm vang rền. Không phải thứ ùng oàng trầm đục mà là tiếng nổ chói tai.

"Ở đây tù và cũng có hiệu lực luôn," Ralph nói, "cả trên khắp hòn đảo."

"Thế mày định làm gì nào?"

"Tao sẽ thối tù và," Ralph thêu thào, "triệu tập họp."

"Tụi tao sẽ không nghe thấy."

Piggy chạm nhẹ vào cổ tay Ralph.

"Mình đi thôi. Kéo sẽ chỉ rắc rối. Với nài mình đã được chén thịt rồi."

Chớp lóe lên xa xa sau cánh rừng, sấm lại rền vang khiến một thằng nhóc ré lên khóc. Những giọt mưa to rơi trên người chúng, mỗi giọt vang lên một âm thanh khác.

"Sắp bão rồi," Ralph nói, "sẽ lại mưa giống như khi mình mới tới đảo. Bây giờ mới biết đũa nào khôn, đúng không? Lều của tụi bay đâu? Tụi bay định làm gì đây?"

Đám thợ săn lo lắng nhìn trời, nao núng trước những giọt mưa rơi. Chúng không ngớt đi đi lại lại. Chớp lóe hơn và chúng đã chịu hết nổi tiếng sấm. Lũ nhóc kêu la, bỏ chạy toán loạn.

Jack nhảy xuống bãi cát.

"Múa đi! Nào! Múa!"

Nó bước thấp bước cao chạy qua lớp cát dày tới chỗ trống trên vĩa đá, bên kia đồng lửa. Sau mỗi tia chớp, bầu không khí lại tối đen kinh hoàng; lũ trẻ la hét chạy theo. Roger đóng vai con heo, hộc lên phóng tới Jack, nó né qua bên. Đám thợ săn chụp ngọn lao, bọn còn lại vớ những thanh củi còn sót. Chúng nhảy theo hình tròn, rồi cất tiếng ca hát. Trong lúc Roger đóng giả con heo khiếp hãi thì lũ nhóc chạy nhảy bên ngoài vòng tròn kia.

Còn Piggy và Ralph, dưới sự đe dọa của bầu trời, thiết tha muốn được đứng trong hàng ngũ điên rồ nhưng phần nào an toàn này. Chúng sung sướng được chạm vào những tấm lưng nâu của cái hàng rào ngăn chặn và chế ngự nỗi kinh hoàng.

"Giết con ác thú! Cắt cổ nó! Thọc tiết nó!"

Chúng bắt đầu nhảy múa nhịp nhàng trong lúc bài hát mất đi vẻ phần khích hờn hợt ban đầu mà trở nên trầm bổng như nhịp tim đều đặn. Roger không giả làm heo nữa mà trở thành một thợ săn, khiến giữa vòng tròn khuyết mất người. Vài đĩa nhóc múa thành vòng tròn riêng, những vòng tròn phụ này quay, quay mãi như thể qua đó tự đạt được an toàn. Chúng giậm đều chân như một sinh vật duy nhất.

Một vệt sọc trắng xanh toạc trên bầu trời tối đen. Lát sau trên đầu chúng rền vang như tiếng đập của một cái roi khổng lồ. Tiếng hát nghe khác khoải thêm.

"Giết con ác thú! Cắt cổ nó! Thọc tiết nó!"

Và một khao khát khác, dữ dội, dồn dập, mù quáng trỗi lên từ nỗi kinh hoàng.

"Giết con ác thú! Cắt cổ nó! Thọc tiết nó!"

Vệt sọc trắng xanh lại chớp giạt trên đầu chúng và tiếng nổ đậm mùi lưu huỳnh ập xuống. Lũ nhóc la hét, chạy tán loạn khỏi bia rừng, một đĩa đâm bổ vào vòng tròn của những đĩa lớn vì quá kinh hoàng.

"Xông vào nó! Xông vào nó!"

Vòng tròn biến thành hình móng ngựa. Một vật gì đó từ trong rừng bò ra. Nó tới gần, đen nhờ nhờ, bước không vững. Tiếng hét bật lên trước con ác thú nghe như đau đớn. Con ác thú loạng choạng vào trong vòng móng ngựa.

"Giết con ác thú! Cắt cổ nó! Thọc tiết nó!"

Vệt sọc trắng xanh hiện ra liên tục, tiếng rền chịu không nổi. Simon kêu gì đấy về một người đàn ông chết trên đỉnh núi.

"Giết con ác thú! Cắt cổ nó! Thọc tiết nó! Xoir tái nó!"

Những cây gậy đâm xuống tới tấp, vòng tròn mới này như một cái miệng ngoác ra, hét lên và nhai lạo xạo. Con ác thú quỳ ở giữa, hai cánh tay chấp lại che mặt. Giữa tiếng ồn ào ghê tởm, nó hét gì đấy về một xác chết trên núi. Con ác thú vùng vẫy xông tới, xuyên thủng vòng vây, ngã lộn qua rìa đá xuống bãi cát sát biển. Đám kia tức thì vọt theo, tuột khỏi tảng đá, phóng tới con ác thú, gào thét, phang, cắn, xé. Không một lời nói. Không một động tác nào ngoài sự nhe nanh vuốt.

Rồi những đám mây mờ ra, nước đổ xuống như thác. Nước tuôn từ đỉnh núi, nước giặt phẳng những lá với cành, như một trận mưa rào lạnh ngắt đổ xuống cái đám đang tụ thành một đồng loạn đá trên bãi cát. Tức thì cái đồng ấy rã ra, những hình người loạn choạng tản đi. Con ác thú nằm bất động, cách biển vài mét. Dù trời mưa chúng vẫn thấy được con ác thú nhỏ biết bao và bãi cát đã thấm đẫm máu nó.

Giờ đây một làn gió mạnh thổi bạt mưa, làm nước trong rừng đổ xuống như thác nối nhau. Trên đỉnh núi, chiếc dù căng gió bay bổng, hình hài kia đứng đây, xoay vòng, lắc lư xuống phía dưới qua bầu không khí mỏng nước, hai chân lỏng ngóng đập trên những tán cây cao; nó rơi, rơi nữa về hướng bãi biển; lũ trẻ vừa kêu gào vừa chạy vào đêm đen. Chiếc dù tiếp tục kéo hình hài kia đi, rẽ phá nước, lắc lư qua vạt đá ngầm, ra biển.

Gần nửa đêm thì tạnh mưa, mây kéo đi. Bầu trời lại đầy những ngọn đèn sao tuyệt vời. Rồi gió cũng lặng, không một tiếng động nào khác ngoài tiếng nước nhỏ giọt thánh thót qua những khe rãnh hoặc từ lá này xuống lá khác tới làn đất nâu trên đảo. Trời lạnh, âm và trong. Chợt tiếng nước cũng im bật. Con ác thú nằm co rúm trên bãi biển tái nhợt giữa những vệt máu loang dần, từng chút, từng chút.

Ria phá nước trở thành một dải lân quang, chậm chạp theo chân những con sóng lớn khi thủy triều lên. Mặt nước trong vắt phản chiếu bầu trời trong veo và những chòm sao sáng góc cạnh. Dải lân quang ập lên, nước lẫn tan ôm ấp từng hạt, từng viên cát sỏi, rồi đột nhiên ghi chúng vào lòng với một âm thanh không nghe thấy được và tiếp tục cuộn tới.

Dọc mé nước lân quang đang ập lên kia có đầy những sinh vật lạ sáng ánh trắng với những con mắt rực lửa. Đây đó một viên sỏi lớn bám chặt lấy bầu không khí phủ một lớp áo màu ngọc trai. Nước triều phình trên bãi cát lở chỗ vì mưa, làm phẳng phiu mọi thứ với một tấm khăn màu bạc. Giờ đây nước triều liếm những vết loang đầu tiên ứa ra từ cái thân thể gục chết kia, còn những sinh vật nó bám quanh thành một dải sáng lung linh. Nước tiếp tục dâng, dát sáng lên mái tóc bù rối của Simon. Má nó óng ánh bạc và bả vai như tạc bằng đá hoa cương. Những sinh vật ăn theo lạ lùng bám đầy bọt nước, mắt rực lửa xúm xít quanh đầu nó. Thân thể nó dềnh lên chút xíu khỏi bãi cát; miệng nó nhả ra một cái bong bóng, vỡ nghe ướt nhẹp. Rồi nước nhẹ nhàng kéo nó đi.

Ở đâu đó phía trên đường cong tối tăm kia, mặt trời và mặt trăng đang hút lẫn nhau, giữ cho lớp nước đứng yên trên hình tinh quả đất; lớp nước này hơi phình ra một phía trong lúc lõi cứng của quả đất xoay. Thủy triều tiếp tục dồn sóng lớn lên đảo làm nước dâng. Với những sinh vật tò mò tỏa sáng bao quanh, thân thể bất động của Simon, một hình hài bằng bạc dưới những chòm sao vĩnh cửu, từ từ trôi ra biển."

(Trích "Chúa ruồi", William Golding, Lê Chu Cầu dịch, NXB Văn học)

CHƯƠNG 9: TRÔNG THẤY NGƯỜI CHẾT

CHUẨN BỊ ĐỌC

Câu 1: Liệt kê các nhân vật được nhắc đến trong đoạn trích. Nhân vật nào là nhân vật trung tâm đẩy cốt truyện lên cao trào?

CHƯƠNG 9: TRÔNG THẤY NGƯỜI CHẾT

CHUẨN BỊ ĐỌC

Câu 1: Liệt kê các nhân vật được nhắc đến trong đoạn trích. Nhân vật nào là nhân vật trung tâm đẩy cốt truyện lên cao trào?

Các nhân vật: Ralph, Piggy, Jack, anh em sinh đôi Sam-Eric, Simon, Roger,...

=> Nhân vật trung tâm đẩy cốt truyện lên cao trào: Jack, Ralph, Simon

CHƯƠNG 9: TRÔNG THẤY NGƯỜI CHẾT

CHUẨN BỊ ĐỌC

Câu 2: Nhận xét hành động, lời nói của Ralph và Jack

Zalo Hỗ Trợ TLOT Official: 0933800642

CHƯƠNG 9: TRÔNG THẤY NGƯỜI CHẾT

CHUẨN BỊ ĐỌC

Câu 2: Nhận xét hành động, lời nói của Ralph và Jack

- Jack: hung hăng, hiếu chiến, lời nói đầy khao khát quyền lực
- Ralph: khao khát được làm chủ nhưng lại thiếu chính kiến, yếu đuối vì không có ai ủng hộ mình, dễ dàng bị dắt mũi bởi đám trẻ khác

CHƯƠNG 9: TRÔNG THẤY NGƯỜI CHẾT

CHUẨN BỊ ĐỌC

Câu 3: Vì sao dám trở lại trở nên hung hăng với Simon?

Zalo Hỗ Trợ TLOT Official: 0933800642

CHƯƠNG 9: TRÔNG THẤY NGƯỜI CHẾT

CHUẨN BỊ ĐỌC

Câu 3: Vì sao đám trẻ lại trở nên hung hăng với Simon?

-> Chính sự hoang tưởng của đám trẻ đã khiến chúng nghĩ Simon là quái vật; và dưới sự chỉ đạo của Jack, chúng đã xông đến giết chết Simon.

CHƯƠNG 9: TRÔNG THẤY NGƯỜI CHẾT

SAU KHI ĐỌC:

Câu 1: Vì sao dù căm thù Jack nhưng Ralph và Piggy lại tiếp tay cho cậu bé để giết Simon?

Câu 2: Theo em, sự biến chất của đám trẻ có nguyên nhân từ đâu?

Câu 3: Đoạn trích trên gợi cho em suy nghĩ gì?

PATRICK MODIANO

Patrick Modiano sinh ra tại Boulogne–Billancourt. Cha của ông, Alberto Modiano, người Ý gốc Do Thái, hậu duệ của một gia đình Do Thái Salonica nổi tiếng. Mẹ của ông, Louisa Colpijn, là nghệ sĩ người Bỉ. Hai người quen nhau tại Paris khi Đức chiếm đóng nước Pháp.

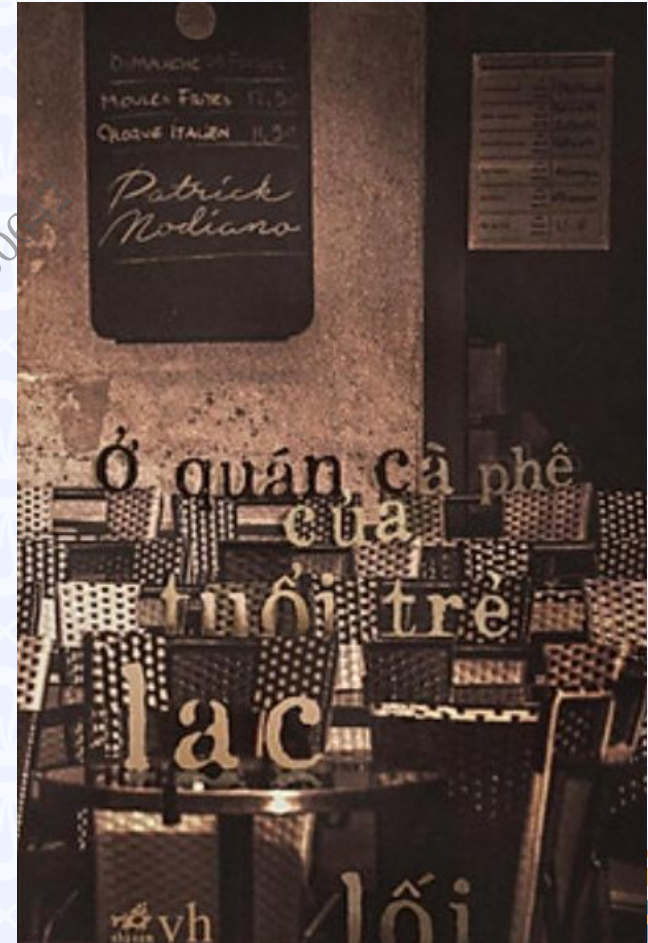
Modiano có một tuổi thơ bất hạnh, không biết đến tình cảm gia đình: cha suốt đời phiêu bạt, mẹ quanh năm lưu diễn khắp nơi. Modiano và em trai được giao cho ông bà ngoại nuôi. Khi còn là học trò ông ở trong trường nội trú cho đến tuổi thành niên. Người em trai duy nhất của ông, Rudy, chết năm 1957 lúc 10 tuổi vì bệnh Ung thư bạch cầu. Những sáng tác của Modiano từ 1967 cho tới 1982 là để tưởng nhớ em ông.

02

Ở quán cà phê của tuổi trẻ lối

Patrick Modiano

PATRICK MODIANO

Patrick Modiano

Sẽ không phiến diện khi nhận định rằng: Nếu Patrick Modiano dành cả cuộc đời mình cho văn học cũng có nghĩa là ông dành tất cả sự sống của mình để ngụp lặn trong những hoài niệm, ký ức, lý tưởng “trôi dạt” và nỗi cô đơn. Và cuốn sách **“Ở quán cà phê của tuổi trẻ lạc lối”** cũng không nằm ngoài cảm hứng chủ đạo ấy.

Ông có gần 30 tác phẩm. Năm 2014, ông được trao Giải Nobel Văn chương. Trước đó ông từng đoạt giải Nhà nước Áo về Văn học châu Âu vào năm 2012 và Prix Mondial Cino Del Duca từ Institut de France cho thành tựu trọn đời của ông trong năm 2010.

GỢI MỞ

Theo em, độ tuổi nào trong đời con người sẽ dễ cảm thấy chèn vênh và lạc lối nhất? Vì sao em lại nghĩ như vậy?

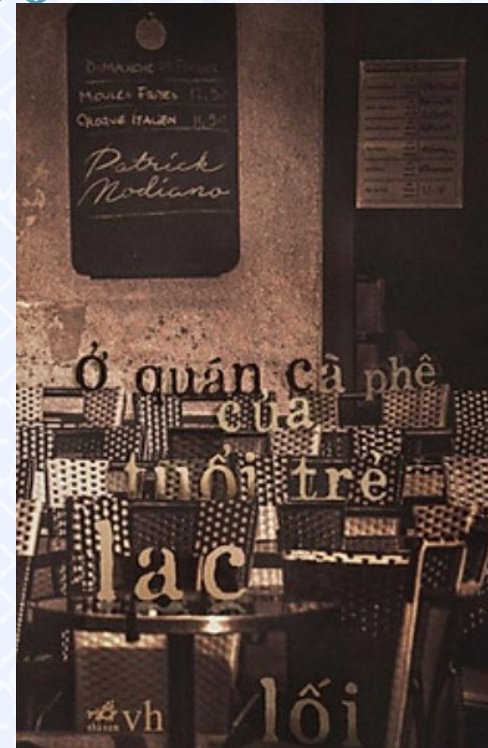
Ở QUÁN CÀ PHÊ CỦA TUỔI TRẺ LẠC LỐI

“Ở quán cà phê của tuổi trẻ lạc lối”

Tiểu thuyết được xuất bản lần đầu tiên tại Pháp vào năm 1985.

Tác phẩm đã được dịch sang nhiều ngôn ngữ khác nhau trên thế giới.

"Ở quán cà phê của tuổi trẻ lạc lối" là một trong những tác phẩm nổi tiếng nhất của Patrick Modiano.

Ở QUÁN CÀ PHÊ CỦA TUỔI TRẺ LẠC LỐI

Một vài trích dẫn trong tiểu thuyết “Ở quán cà phê của tuổi trẻ lạc lối”

“Chúng tôi còn quá trẻ, chúng tôi không có quá khứ để hé lộ, chúng tôi sống ở thì hiện tại.”

“Nàng tới chạy trốn ở đây, tại quán Le Conde này, như thể muốn chạy trốn khỏi một điều gì đó, đào thoát khỏi một mối nguy.”

“Tôi cảm thấy nỗi hoang mang vẫn thường xuyên xâm chiếm con người tôi vào ban đêm và còn mạnh hơn nỗi sợ - cái cảm giác từ nay mình chỉ biết dựa vào chính mình, không biết trông đợi vào ai nữa.”

TÓM TẮT NỘI DUNG

Tác phẩm xoay quanh cuộc đời của cô gái trẻ Jacqueline Delanque – một cô gái thường xuyên lui tới quán cà phê Le Condé – một quán nhỏ nơi giao lộ Odéon. Tiểu thuyết mở ra trước mắt người đọc không gian âm nhạc của quán cà phê nhỏ – nơi hội tụ của những con người ở **độ tuổi từ 19 đến 25**, những người tới đây không hẳn để thưởng thức đồ uống mà còn như để kiếm tìm nơi **để ẩn náu, để trốn chạy**, vượt thoát khỏi những u ám của cuộc đời. Jacqueline ít được người ta biết đến với tên thật của mình, khách trong quán gọi cô là Louki – cái tên như đánh dấu sự thay đổi của nàng, với Patrick mà nói thì đó như một sự sinh ra lần thứ hai. Với chưa đầy 200 trang, tiểu thuyết tạm chia làm bốn phần dựa trên lời kể của bốn nhân vật: Một cậu sinh viên trường mô, một cựu nhân viên tình báo, Jacqueline và một nhà văn tập sự trẻ, mỗi người kể về phần đời của nhân vật nữ chính Louki hay chính là Jacqueline.

TÓM TẮT NỘI DUNG

Louki qua góc nhìn của cậu sinh viên trường mở

Le Condé có lẽ là cái tên rất đỗi quen thuộc đối với những người trẻ, những người được gọi với cái tên chung **“bohème”**, **những con người sống một cuộc đời lưu đãng, không phép tắc và cũng không hề đoái hoài tới ngày mai**. Cậu sinh viên trường mở chính là một vị khách quen thuộc thường hay lui tới quán. Chàng trai trẻ tách biệt với mọi người, chỉ làm một việc là **lắng nghe** người khác.

Cũng như Louki và chàng sinh viên kia, cuộc đời các vị khách lui tới quán cà phê chẳng có gì rõ ràng, có thể gọi là hư vô. Louki có thể được gọi là một vị khách đặc biệt của quán. Nàng khác với tất cả những người còn lại, từ phong cách ăn mặc đến cách ứng xử, giao tiếp với mọi người xung quanh. Nàng luôn chọn cho mình một **góc cuối căn phòng**, cái **nơi chẳng ai buồn để ý tới**. Dù có hòa vào cuộc vui cùng những người khác, nàng cũng không thu hút sự chú ý, con người ấy cũng chỉ là nhân vật **vật vãnh vô tính** mà thôi.

TÓM TẮT NỘI DUNG

Như cách của một cậu sinh viên quan sát Louki nói: *"nàng tới ẩn náu ở đây, tại quán Le Condé này, như thể muốn **chạy trốn điều gì đó, đào thoát khỏi một mối nguy..**".* Trong mắt của chàng sinh viên, Louki thật **đẹp, im lặng và đầy bí ẩn**: không ai biết tên thật của nàng, chẳng rõ nguồn gốc xuất thân, cho đến địa chỉ nhà. Đơn giản với họ mà nói: *"Chúng tôi còn quá trẻ, chúng tôi không có quá khứ để hé lộ, chúng tôi sống ở thì hiện tại"*. Cuộc sống của họ cứ tiếp diễn như thế, từng ngày trôi qua trong vô định.

Louki qua tìm hiểu của vị thám tử

Caisley - cựu nhân viên tình báo được Jean-Pierre Choureau (Jean-Pierre Choureau: chồng của Louki) thuê anh tìm vợ mình. Với khả năng ghi nhớ cực tốt, ông có thể dễ dàng nhận ra bất kì ai chỉ qua một lần gặp đầu tiên cho dù chỉ là nhìn nghiêng một góc ba phần tư hoặc thậm chí là nhìn từ sau lưng. Ông dễ dàng nhận ra Louki chỉ với hai bức ảnh chụp tự động. Louki đã biến mất khỏi nhà chồng sau một cuộc cãi cọ. Chồng cô và cô hơn cách nhau chừng 15 tuổi. **Cô hai mươi hai còn anh ta ở vào tuổi ba mươi sáu.**

TÓM TẮT NỘI DUNG

Louki qua tìm hiểu của vị thám tử:

Cô và chồng cô - hai người từng làm ở cùng một công ty, họ quen biết nhau, gặp nhau bên ngoài văn phòng. Chồng cô chỉ biết rằng cô là sinh viên trường ngôn ngữ phương Đông, **ngôn ngữ nào thì không biết**, chỉ biết là các thứ tiếng châu Á. Sau hai tháng, họ cưới nhau, nhân chứng là hai đồng nghiệp cùng văn phòng. Họ cố tạo ra những mối liên hệ, họ muốn những cuộc gặp gỡ tình cờ như thế trở nên vững chắc hơn. Nhưng không, mọi thứ dường như không thể tiến xa hơn. Jacqueline không chấp nhận cuộc sống ấy. Với cô, **đó không phải là một CUỘC SỐNG THỰC**. Sau một năm chung sống, Louki bỏ đi, để mặc chồng cô ở trong căn nhà lạnh lẽo kia. **Sự việc cô lấy chồng như một điều gì đó chẳng mấy quan trọng trong cuộc đời.**

TÓM TẮT NỘI DUNG

Lời bộc bạch của chính Louki

Cô đơn, trống trải, lạc lối – đó là tất cả những gì cô thể nói lên rõ nhất tuổi trẻ của Jacqueline. “**Mười lăm tuổi, trông tôi như đã mười chín. Thậm chí là hai mươi**”. Tuổi thơ cô lênh đênh phiêu bạt trên khắp các nẻo đường, tuyến phố, sống **không cha** và cũng **thiếu đi tình thương của mẹ**. 15 tuổi, cô thường xuyên trốn mẹ đi chơi đêm. Louki cho mình cái **quyền tự quyết – quyền quyết định** cuộc đời mình. Lang thang ở tuổi vị thành niên, đó là điều được viết trong hồ sơ của những người trẻ như cô. Hầu như tối nào cũng thế, Louki đều sốt ruột chờ cho đến khi mẹ đi khỏi để ra ngoài. Có lúc, cô còn chẳng thể chắc chắn rằng, mình có trở về nhà hay không nữa. Louki đi **tìm sự gặp gỡ**, cô trông đợi vào nó, bởi với cô, nó làm dịu bớt nỗi cô đơn, xua tan đi cuộc sống mà cô gọi là tẻ nhạt, nhàm chán. Tìm nó ở đâu? Trên hè phố, quảng trường, quán bar, mọi nơi mà chân cô có thể bước tới. **Một tuổi thơ với nhiều lỗ hổng, một kí ức quá lộn xộn**, những chi tiết mà Louki nhớ được, với cô thì chẳng có nghĩa lý gì. Sợ sự náo nhiệt, ồn ào, thích sự yên lặng và bóng tối, tuổi trẻ của Jacqueline cứ dần dần trôi đi như thế.

TÓM TẮT NỘI DUNG

Lời bộc bạch của chính Louki

Sự cô đơn, trống trải được khắc họa rõ đến mức, Louki cùng cô bạn của mình dùng cả ma túy theo cái cách mà cô gọi là **“ăn tuyết”**. Trước kia, cô tự khuyên mình phải **manh mẽ**, phải **cứng rắn** hơn nữa, phải **chiến đấu chống lại chính mình**: **“Bước đi hoặc chết”**. Nhưng giờ đây, Louki cho thêm mình một quyền hạn nữa – **quyền buông bỏ**. Trốn chạy cuộc sống, cô thấy mình chỉ thực sự trở về con người xưa khi chạy trốn. Trạng thái tinh thần của cô liệu có từ nào có thể diễn tả được? Cơn say? Xuất thần? Rạng rỡ? Sao nói hết chỉ bằng một từ. Trốn chạy như thế nào đây? **Louki chọn cái chết**.

Rồi tôi sẽ sớm tới rìa vách đá và gieo mình vào khoảng không. Hạnh phúc sao khi được bồng bềnh trong không trung và biết được cảm giác phi trọng lực mà tôi tìm kiếm bấy lâu nay. [...] Và rồi, cuộc sống đã tiếp diễn, với đủ thăng rồi trầm. Một ngày buồn nản, trên bìa quyển sách mà Guy de Vere cho tôi mượn ghi dòng nhan đề: Louise của Hư Vô, tôi đã dùng bút bi sửa tên thành tên tôi: Jacqueline của Hư Vô.

TÓM TẮT NỘI DUNG

Louki trong ký ức của bạn trai cô - Roland

Cuộc gặp gỡ của Louki và Roland có thể xem như **cuộc gặp gỡ giữa hai con người không có nổi một chỗ neo đậu trong đời, hai con người sống cô độc trên thế giới**. Các nhân vật đều có tên, nhưng liệu đó có phải người thật, tên thật? Càng đọc ta càng chìm vào cái thế giới hư vô, lạc lối của lớp người trẻ kia. Với Louki, Roland thật sự rất quan trọng. Anh sẵn sàng lắng nghe mọi lời chia sẻ của cô, anh cảm thấy mình cũng là một phần trong đó. Cũng giống như Louki, **Roland có một tuổi trẻ đầy u ám như thế**, sống như một người **cô độc, vô danh**. Anh có những lý thuyết về “những vùng trung tính”, có triết lý mà anh gọi đó là Quy hồi vĩnh cửu. Khi mọi chuyện về Louki đã trôi về dĩ vãng nhưng Roland không thể nào quên được, cứ như nó chỉ vừa xảy ra mới đây thôi. Anh quay về những con phố quen thuộc mà anh và Louki đã từng đi qua, quay về thời gian gặp Guy de Vere ở quảng trường Lowendal, quay về quán cà phê Le Condé,...

TRƯỚC KHI ĐỌC:

**Theo em, tuổi thơ của
một người có quyết
định tương lai và cuộc
đời của người đó hay
không?**

CHUẨN BỊ ĐỌC:

Câu 1: Liệt kê những chi tiết khắc họa về tuổi thơ của Louki?

Câu 2: Những ai đã tác động đến tuổi thơ và cuộc đời của Louki và tác động như thế nào?

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

“Mười lăm tuổi, trông tôi như đã mười chín. Thậm chí là hai mươi. Tên tôi không phải Louki, mà là Jacqueline. Tôi còn ít tuổi hơn thế vào cái lần đầu tiên tận dụng sự vắng mặt của mẹ để trốn ra ngoài. Bà tới chỗ làm quãng chín giờ tối và sẽ không về nhà trước hai giờ sáng. Cái lần đầu tiên ấy, tôi đã chuẩn bị một lời nói dối phòng khi người gác cổng bắt chợt tôi ở cầu thang. Tôi sẽ nói mình phải đi mua thuốc ở hiệu thuốc trên quảng trường Blanche.

Tôi đã không quay trở lại khu phố cho đến buổi tối Roland đưa tôi bằng taxi tới nhà người bạn của Guy de Vere ấy. Chúng tôi có hẹn ở đó với tất cả những ai thường tham dự các cuộc họp. Chúng tôi vừa quen biết nhau, Roland và tôi, và tôi đã không dám nói gì với anh khi anh bảo taxi dừng lại ở quảng trường Blanche. Anh muốn chúng tôi đi bộ. Có lẽ anh đã không để ý tôi bầu chặt lấy tay anh như thế nào. Tôi bị chóng mặt. Tôi có cảm giác nếu đi ngang qua quảng trường, mình sẽ ngất xỉu. Tôi sợ. Anh, người vẫn nói suốt với tôi về Quy hồi Vĩnh cửu, hẳn anh sẽ hiểu. Phải, mọi chuyện bắt đầu trở lại với tôi, cứ như thể cuộc hẹn với những người kia chỉ là một cái cớ và người ta đã ngầm giao cho Roland trách nhiệm đưa tôi trở về chốn xưa.

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Người ta đã ngấm giao cho Roland trách nhiệm đưa tôi trở về chốn xưa. Tôi thấy nhẹ cả người vì chúng tôi không đi qua trước Moulin-Rouge. Thế nhưng, mẹ tôi mất đã được bốn năm rồi và tôi không còn gì phải e ngại hết. Mỗi lần thoát ra khỏi căn hộ vào ban đêm, khi bà đi vắng tôi bước đi trên vỉa hè phía bên kia của đại lộ, vỉa hè bên quận IX. Trên vỉa hè ấy không có lấy một ngọn đèn. Tòa nhà trường trung học Jules-Ferry sẫm tối, rồi những mặt tiền các tòa nhà với cửa sổ tắt hết đèn, một quán ăn, nhưng có thể nói rằng căn phòng chính của nó lúc nào cũng nằm trong bóng tối lơ mờ. Và, lần nào cũng vậy, tôi không thể ngăn mình ném một cái nhìn sang phía bên kia dải đất giữa đường, sang Moulin-Rouge. Khi đến quán cà phê Palmiers và bước vào quảng trường Blanche, tôi không còn được tự tin cho lắm. Lại bắt đầu có những ngọn đèn. Một đêm nọ khi đi ngang qua trước hiệu thuốc, tôi nhìn thấy mẹ cùng những người khách khác, đằng sau cửa kính. Tôi tự nhủ bà xong việc sớm hơn thường lệ và sắp về nhà rồi. Nếu chạy thật nhanh, tôi sẽ về tới nơi trước bà. Tôi đứng như trời trồng ở góc phố Bruxelles để xem bà sẽ đi đường nào. Nhưng bà đã băng qua quảng trường để quay lại Moulin-Rouge.

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Bà tắt đèn rồi trước khi khép cửa nói với tôi: **“Cố mà đừng tái phạm đấy nhé.”** Tôi nghĩ đó là lần duy nhất một sự tiếp xúc đã được tạo ra giữa chúng tôi, rất ngắn ngủi, rất vụng về thế nhưng lại mạnh mẽ đến mức tôi thấy tiếc bởi đã không, trong những tháng tiếp theo, cố mà hướng tới bà, khi mà bà đã tạo ra mối tiếp xúc như vậy. Nhưng cả hai chúng tôi đều không phải người ưa biểu lộ. Có lẽ bà có cái thái độ bề ngoài rất thờ ơ đối với tôi ấy là bởi bà không hề có chút ảo tưởng nào về tôi. **Chắc bà tự nhủ chẳng có gì nhiều để hy vọng vì tôi giống bà quá.** Nhưng hồi ấy tôi chẳng hề suy nghĩ đến chuyện đó. **Tôi sống ở thì hiện tại,** chẳng bao giờ tự đặt cho mình những câu hỏi. Mọi thứ thay đổi vào cái buổi tối Roland đưa tôi quay trở về khu phố mà tôi vẫn hằng né tránh. Tôi chưa hề đặt chân đến đó kể từ khi mẹ tôi mất. Chiếc taxi đi vào phố Chaussée-d’Antin và tôi nhìn thấy, ở tận phía cuối, hình khối màu đen của nhà thờ La Trinité, giống như một con đại bàng khổng lồ đang phiên canh gác. Tôi cảm thấy **u uất.** Chúng tôi đang tiến lại gần đường ranh giới. Tôi tự nhủ là có một tia hy vọng. Có lẽ chúng tôi sẽ rẽ sang trái. Nhưng không. Chúng tôi cứ đi thẳng, chúng tôi đi qua quảng trường nhỏ La Trinité, chúng tôi leo lên dốc. Ở chỗ đèn đỏ, trước khi vào quảng trường Clichy, thiếu điều tôi đã mở cửa xe để **chạy trốn.** Nhưng tôi không tài nào làm nổi điều ấy với anh.

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Phải một lúc sau, khi chúng tôi đi bộ dọc theo phố Abbesses về phía tòa nhà nơi có cuộc hẹn thì tôi mới bình tĩnh trở lại. Thật may mắn, Roland đã không nhận thấy điều gì hết. Thế nên, tôi tiếc là chúng tôi đã không đi bộ lâu hơn, hai người với nhau, trong khu phố. Tôi những muốn đưa anh đi thăm thú và chỉ cho anh nơi tôi sống mới cách nay sáu năm thế mà đã xa xôi vậy, trong một cuộc đời khác... Sau khi mẹ tôi mất, chỉ còn mối liên hệ duy nhất nối tôi với cái thời ấy, một người tên là **Guy Lavigne, bạn trai của mẹ**. Tôi đã hiểu ra rằng chính ông là người trả tiền thuê căn hộ. Thịnh thoảng tôi vẫn gặp ông. Ông làm việc tại một xưởng sửa chữa ô tô, ở Auteuil. **Nhưng chúng tôi gần như không bao giờ nhắc đến quá khứ**. Ông cũng ít nói y hệt mẹ. Khi dẫn tôi về sở cảnh sát, họ đặt cho tôi các câu hỏi mà tôi buộc phải trả lời nhưng, thoát tiên, tôi làm việc đó rụt rè đến mức họ bảo tôi: “Cháu không nói nhiều nhỉ”, giống như hản họ sẽ nói với mẹ và với Guy Lavigne nếu có khi nào hai người rơi vào tay họ. **Tôi không có thói quen nghe người ta đặt câu hỏi cho mình. Thậm chí tôi còn kinh ngạc vì thấy người ta quan tâm tới trường hợp của tôi**. Lần thứ hai, ở chỗ sở cảnh sát Grandes- Carrières, tôi gặp một tay cứng đẽ chịu hơn người lần trước và tôi thấy **rất thích cái cách ông đặt câu hỏi cho tôi**.

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Và thế là **ta được phép tâm sự, nói về mình, ai đó ở trước mặt bạn quan tâm đến những hành động và cử chỉ của bạn. Tôi ít quen thuộc với tình huống này tới mức không tìm ra từ để trả lời.** Trừ các câu hỏi thật cụ thể. Chẳng hạn: Cháu đã học ở trường nào? Trường của các bà xơ Saint-Vincent de Paul ở phố Caulaincourt và trường tiểu khu trên phố Antoinette. Tôi ngượng khi phải nói với ông rằng tôi không được nhận vào trường trung học Jules-Ferry, nhưng rồi tôi hít một hơi thật sâu và thú nhận với ông điều đó. Ông bèn cúi xuống tôi và bảo, giọng rất **dịu dàng**, như thể muốn **an ủi** tôi: “Kệ cái trường trung học Jules-Ferry chứ...” Và câu nói đã làm tôi ngạc nhiên đến nỗi thoát tiên tôi suýt bật cười. Ông mỉm cười với tôi và nhìn vào mắt tôi, một cái nhìn trong vắt giống mẹ tôi, nhưng dịu dàng hơn, chăm chú hơn. Ông cũng hỏi tình trạng gia đình của tôi. Tôi cảm thấy tin cậy và đã nói ra được với ông vài mẫu thông tin nghèo nàn: mẹ tôi xuất thân từ một ngôi làng vùng Sologne, nơi một ông tên là Foucret, giám đốc Moulin-Rouge, có đất riêng. Và chính bởi vậy mà khi còn rất trẻ, lúc mới lên Paris, bà đã tìm được một công việc tại chốn ấy

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Tôi không biết bố tôi là ai. Tôi sinh ra ở đó, Sologne, nhưng chúng tôi chưa bao giờ quay trở lại. Thế nên mẹ vẫn thường xuyên nhắc đi nhắc lại với tôi: **“Chúng ta không còn gốc rễ nữa rồi...”** Ông nghe tôi nói và thỉnh thoảng ghi lại vài điều. Còn tôi, tôi có một cảm giác mới: nhờ cung cấp cho ông tất cả những chi tiết nghèo nàn đó, tôi được giải thoát khỏi một gánh nặng. **Những điều ấy không còn liên quan đến tôi nữa,** tôi đang nói về một ai đó khác và tôi nhẹ nhõm vì thấy ông ghi lại. Nếu mọi thứ được viết ra rõ ràng giấy trắng mực đen, thì nghĩa là chuyện đã xong rồi, giống như trên các nắm mồ người ta khắc tên và ngày tháng vậy. Và mỗi lúc tôi nói một nhanh thêm, các từ cứ xô đẩy vào nhau: Moulin-Rouge, mẹ tôi, Guy Lavigne, trường trung học Jules-Ferry, Sologne... **Tôi chưa từng nói chuyện được với một ai.** Thật nhẹ bỗng biết bao khi tất cả những từ đó chui ra khỏi miệng... **Một phần đời tôi đã chấm dứt, một phần đời mà tôi bị áp đặt phải sống.** Kể từ nay, chính tôi sẽ tự quyết đời mình. Mọi thứ sẽ bắt đầu kể từ ngày hôm nay, và để lấy đà cho mạnh mẽ, tôi những muốn ông gạch đi những gì vừa viết ra. Tôi sẵn sàng cho ông thêm các chi tiết khác và những cái tên nữa, nói với ông về **một gia đình tưởng tượng, một gia đình đúng như tôi hằng mơ ước.** Quãng hai giờ sáng, mẹ tới tìm tôi.

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Quãng hai giờ sáng, mẹ tới tìm tôi. Ông bảo mẹ chuyện không nghiêm trọng lắm đâu. Ông vẫn đặt lên tôi cái ánh mắt chăm chú ấy. **Lang thang ở tuổi vị thành niên, đó là điều đã được viết vào trong hồ sơ của họ.** Bên ngoài, xe taxi đang chờ. Khi ông hỏi tôi về chuyện học hành, tôi đã quên nói với ông rằng, trong vòng vài tháng, tôi có theo học một trường xa hơn một chút ở trên cùng vỉa hè với sở cảnh sát. Tôi ở lại căng tin và cuối buổi chiều thì mẹ đến đón tôi. Đôi khi, mẹ đến muộn và tôi đợi, ngồi đó trên một cái ghế băng ở dải đất giữa đường. Chính tại đó tôi đã nhận ra rằng mỗi bên phố lại mang một cái tên khác. Và đêm hôm ấy, mẹ cũng đến đón tôi, rất gần trường, nhưng lần này thì ở chỗ sở cảnh sát. Cái phố thật lạ lùng vì mang hai tên và như thể cứ muốn đóng một vai trò trong đời tôi vậy... Thình thoảng, mẹ tôi lại lo lắng liếc nhìn đồng hồ tính tiền trên xe taxi. Mẹ bảo tài xế dừng lại ở góc phố Caulaincourt, và khi mẹ rút ra từ trong ví mấy đồng tiền, tôi hiểu mẹ chỉ còn đủ ngân ấy để trả. Phần đường còn lại chúng tôi cuộc bộ. Tôi bước đi nhanh hơn mẹ, để bà rớt lại đằng sau lưng. Rồi tôi dừng lại đợi mẹ bắt kịp.

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Trên cây cầu nhìn thẳng xuống nghĩa trang và là nơi từ đó nhìn được tòa nhà của chúng tôi phía dưới kia, chúng tôi dừng thật lâu và tôi có cảm giác mẹ đang lấy lại hơi. “Con đi nhanh quá”, mẹ bảo tôi. Giờ thì tôi nảy ra một ý. Có lẽ tôi đang thử lôi kéo bà đi xa hơn đôi chút khỏi cái cuộc sống chật chội của bà. **Nếu bà không chết, tôi tin hẳn mình có thể giới thiệu với bà những chân trời khác.**

Lược đoạn: ba bốn năm sau, Louki thường đi đến những con phố, quảng trường, khối nhà, rạp chiếu phim,...

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Đoạn tiếp theo: Louki tiếp tục kể về những đêm lang thang của mình - như một giấc mơ hoặc cũng có thể là một cơn ác mộng.

Một giấc mơ hoặc một cơn ác mộng, điều đó thì còn tùy. Thoạt tiên đó là một cơn ác mộng vì tôi thấy sợ và không dám đi xa hơn nữa. Và không phải là bởi mẹ tôi. Nếu bắt chợt tôi một mình trên đại lộ, giữa đêm, hẳn cùng lắm bà cũng sẽ chỉ nói một lời trách cứ. Hẳn bà sẽ bảo tôi về nhà, bằng cái giọng bình thản của bà, **như thể bà không hề ngạc nhiên khi thấy tôi bên ngoài vào cái giờ khuya khoắt này.** Tôi nghĩ lúc ấy tôi bước đi trên vỉa hè phía bên kia, vỉa hè của bóng tối, vì tôi cảm thấy mẹ không còn có thể làm gì cho tôi nữa. Lần đầu tiên họ bắt được tôi, đó là ở quận IX, đầu phố Douai, trong cái hiệu bánh mở cửa suốt đêm ấy. Khi đó là một giờ sáng.

Lược đoạn Louki bị cảnh sát bắt và đưa về tra hỏi. Cảnh sát đã định gọi cho mẹ của Louki nhưng cuối cùng họ tha cho cô ấy và dọa nếu có lần sau sẽ gọi mẹ.

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

” Ông ta đứng dậy và chúng tôi ra khỏi sở cảnh sát. Tay tóc vàng mặc áo vest lông cừu lộn đang đợi trên vỉa hè. Họ cho tôi lên một cái xe ô tô, ngồi ở băng ghế sau. “Chú đưa cháu về nhà”, tay cóm vận thường phục bảo tôi. Giờ thì ông ta đã xưng hô thân mật với tôi. Tay tóc vàng mặc áo lông cừu lộn xuống khỏi xe ở quảng trường Blanche, trước cửa hiệu thuốc. Thật kỳ khôi khi ngồi một mình trên băng ghế sau một chiếc ô tô cùng cái tay đang lái xe kia. Ông ta dừng lại trước cửa tòa nhà. “Đi ngủ đi. Lần sau đừng có tái phạm nữa nhé, thưa cô.” Ông ta lại xưng hô trịnh trọng với tôi. **Tôi nghĩ mình đã đáp ứng mấy từ “cám ơn, thưa ông”.** Tôi bước về phía cánh cổng và, đúng lúc mở nó ra, tôi quay đầu lại. Ông ta đã tắt máy, không rời mắt khỏi tôi, như thể muốn chắc chắn là tôi vào hẳn trong nhà. Tôi nhìn qua cửa sổ phòng. Cái xe vẫn dừng ở đó. Tôi đợi, trán tì vào kính, tò mò xem nó sẽ ở lại đó cho đến bao giờ. **Tôi nghe tiếng máy nổ trước khi nó quay đầu rồi biến mất ở góc phố. Tôi cảm thấy nỗi hoang mang vẫn thường xâm chiếm con người tôi vào ban đêm và còn mạnh hơn cả nỗi sợ - cái cảm giác kể từ nay mình chỉ dựa được vào chính mình, không biết trông đợi vào đâu nữa. Cả mẹ lẫn bất kỳ ai khác.** Tôi những muốn ông ta đứng rình cả đêm trước nhà, cả đêm ấy và những đêm tiếp sau nữa, như một người lính gác, hay đúng hơn là một thiên thần hộ mệnh trông chừng cho tôi.

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Nhưng, những buổi tối khác, nỗi hoang mang tan biến và tôi sốt ruột chờ cho đến khi mẹ đi khỏi để ra ngoài. Tôi xuống cầu thang, trống ngực đập thình thịch, như thể đang đi tới một cuộc hẹn. Không cần phải nói dối người gác cổng nữa, không cần phải tìm ra những cái cớ hoặc xin phép nữa. Với ai đây? Và tại sao nào? **Thậm chí tôi còn chẳng chắc mình có quay trở về nhà không nữa.** Bên ngoài, tôi không đi theo vỉa hè bóng tối, mà đi trên vỉa hè của Moulin-Rouge. Với tôi những ánh đèn như thể còn rợn hơn trong những bộ phim về Mexico. Một cơn say chiếm lấy tôi, nhẹ đến thế... Tôi đã cảm thấy tương tự vậy vào cái buổi tối uống một ly sâm banh ở quán Le SansSouci. **Tôi có cả cuộc đời trước mặt. Làm thế nào mà tôi lại có thể co mình lại sát những bức tường để lẩn tránh như vậy? Và tôi sợ gì cơ chứ? Tôi sẽ đi tới những cuộc gặp. Chỉ cần bước vào bất kỳ quán cà phê nào.**

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Lược một đoạn - Louki, những người bạn và những cuộc chơi.

Louki trong một cuộc nói chuyện:

Cô vẫn quan sát tôi, im lặng. “Bạn có đi học không?” Tôi ngần ngừ trước khi trả lời. Tôi vẫn luôn luôn mơ trở thành sinh viên, vì thấy cái từ ấy thật thanh lịch. Nhưng giấc mơ này với tôi đã trở thành bất khả vào cái ngày tôi không được nhận vào trường trung học Jules-Ferry. Có phải vì uống sâm banh mà tôi trở nên tự tin không? Tôi cúi về phía cô và, có lẽ nhằm tăng sức thuyết phục, tôi đưa mặt mình vào sát mặt cô: “Có, mình là sinh viên.” Cái lần đầu tiên đó, tôi không hề để ý tới những người khách xung quanh chúng tôi. Không có gì chung với Le Condé. **Nếu không ngại gặp lại vài bóng ma, một đêm nào đó tôi sẵn sàng quay về nơi ấy để hiểu cho rõ mình từ đâu tới. Nhưng phải thận trọng.** Và lại có nguy cơ tôi sẽ thấy quán đã đóng cửa. Đổi chủ. Tất cả những thứ này đâu có nhiều tương lai. “Sinh viên ngành gì?”

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Cô làm tôi sống lại. Sự chân thành nơi cái nhìn của cô đã khích lệ tôi. Chắc chắn cô không thể nghĩ là tôi đang nói dối. “Ngôn ngữ phương Đông.” Cô có vẻ bị ấn tượng mạnh. Sau đó không bao giờ cô hỏi chi tiết về chuyện học các ngôn ngữ phương Đông của tôi, cũng như giờ học, địa điểm trường. Hẳn cô đã nhận ra là tôi không hề đi học ở trường nào hết. Nhưng theo tôi thì với cô - cả với tôi nữa - chính đó là một dạng **danh xưng quý tộc mà tôi mang**, và là thứ người ta đương nhiên được tập ẩm mà không cần phải làm gì. Với những khách quen của quán bar trên phố La Rochefbucauld, cô giới thiệu tôi là “Nữ Sinh Viên” và có thể ở nơi ấy người ta vẫn còn nhớ chuyện này. Đêm hôm đó, cô đưa tôi về tận nhà. Đến lượt mình, tôi muốn biết cô làm gì. Cô bảo cô là vũ nữ, nhưng sau một tai nạn thì cô buộc phải thôi công việc đó. Vũ công cổ điển à? Không, không hoàn toàn, tuy thế cô đã học qua múa cổ điển. Giờ thì tôi tự đặt cho mình một câu hỏi chưa từng lướt qua óc tôi hồi ấy: **Hay cô là vũ công giống như tôi là sinh viên?** Chúng tôi đi trên phố Fontaine về phía quảng trường Blanche. Cô giải thích với tôi rằng “vào lúc này” cô là “liên danh” của người đàn bà tên Suzanne, một người bạn lâu năm của cô và cũng một chút là “chị gái” của cô. Hai người cùng trông coi cái nơi cô đã dẫn tôi tới tối nay và đó cũng là một quán ăn.

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Cô hỏi có phải tôi sống một mình không. Phải, một mình cùng mẹ. Cô muốn biết mẹ tôi làm nghề gì. Tôi không thốt ra cái từ “Moulin-Rouge”. Tôi đáp, giọng khô khốc: “Kế toán viên.” Dù thế nào đi nữa, mẹ tôi cũng hoàn toàn có thể là kế toán viên. Mẹ có sự nghiêm túc và kín đáo của cái nghề đó. Chúng tôi chia tay nhau trước cổng. Không phải đêm nào tôi cũng rộn ràng trong lòng khi quay về căn hộ ấy. Tôi vẫn biết rồi một ngày mình sẽ rời bỏ nó vĩnh viễn. Tôi trông chờ rất nhiều vào những cuộc gặp mà tôi sẽ có, **những cuộc gặp sẽ giúp tôi chấm dứt nỗi cô đơn.** Cô gái này là cuộc gặp đầu tiên của tôi và có thể cô sẽ giúp tôi cao chạy xa bay. “Mai ta gặp nhau chứ?” Cô có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi. Tôi đặt nó cho cô quá đột ngột, không sao che giấu nỗi sợ lo lắng. “Tất nhiên rồi. Khi nào mà bạn muốn...” Cô hướng sang tôi nụ cười dịu dàng và mĩa mai của cô.

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Trí nhớ của tôi có những lỗ hổng. Hay nói đúng hơn, một số chi tiết quay trở lại với tôi trong tình trạng lộn xộn. Từ năm năm nay, tôi không còn muốn nghĩ đến tất cả những chuyện đó. Và chỉ cần xe taxi đi ngược phố là tôi đã nhìn thấy lại các biển hiệu sáng đèn - Aux Noctambules, Aux Pierrots... Tôi không còn biết cái nơi trên phố La Rochefoucauld tên là gì nữa. Le Rouge Cloître? Chez Dante? Le Canter? Đúng rồi, Le Canter. Hẳn không người khách nào bên Le Condé từng lui tới Le Canter. Có những đường ranh giới không thể vượt qua trong đời. Thế nhưng tôi từng rất kinh ngạc vào những lần đầu tiên tới Le Condé khi nhận ra một người khách tôi từng thấy ở Le Canter, một người tên là Maurice Raphaël và được đặt biệt danh Báo Gấm... Tôi đã không thực sự đoán được rằng người đàn ông đó là nhà văn... Không gì phân biệt ông ta với những người chơi bài và các trò chơi khác trong căn phòng nhỏ ở góc, đằng sau tấm lưới sắt rèn... Tôi nhận ra ông ta. Về phần ông ta, tôi cảm thấy khuôn mặt tôi không gợi lên điều gì. Càng tốt. Nhẹ cả người...

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Lược đoạn:

Kể về Jeannette Gaul đóng vai trò là một người bạn đồng hành quan trọng của Louki trong tiểu thuyết. Mỗi quan hệ giữa "tôi" và Jeannette là một điểm sáng trong cuộc sống của "tôi" trong giai đoạn tuổi trẻ lạc lối. Cuối cùng, Jeannette đột ngột biến mất khỏi cuộc sống của "tôi" mà không lời từ biệt. Sự ra đi của Jeannette để lại trong "tôi" một khoảng trống lớn và nhiều câu hỏi không lời giải đáp.

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Lược đoạn: Louki sa ngã và dùng ma túy với bạn - thứ mà họ gọi là “ăn tuyết”

Tôi chắc chắn rằng nỗi hoang mang và cảm giác trống rỗng ụp xuống tôi ở trên phố sẽ không bao giờ còn quay trở lại. Kể từ khi người chủ hiệu thuốc ở quảng trường Blanche nói với tôi về chuyện tụt huyết áp, tôi cứ nghĩ mình sẽ phải cố gắng lên, phải chiến đấu chống lại chính mình, cố sức tự kiểm soát. Ta không thể làm được gì trong chuyện này, ta được nuôi dạy thật khắc nghiệt. **Bước đi hoặc chết.** Nếu tôi ngã, những người khác sẽ vẫn tiếp tục bước đi trên đại lộ Clichy. Tôi không được phép tự gây ảo tưởng. Nhưng, kể từ nay, chuyện ấy sẽ thay đổi. Và lại, các phố và những ranh giới của khu với tôi đột nhiên có vẻ quá sức chật chội.

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Lược đoạn:

Phải, cái hiệu sách ấy không chỉ đơn thuần là một nơi trú ẩn mà còn là **một quãng đời tôi**. Tôi thường ở đó cho đến tận giờ đóng cửa. Một cái ghế được đặt gần các ngăn giá hay đúng hơn là một cái thang rộng bản. Tôi ngồi đó lật giở các cuốn sách và những tập tranh. Tôi tự hỏi liệu ông ta có để ý thấy sự hiện diện của tôi hay không. Sau vài ngày, vẫn không ngừng đọc, ông ta nói với tôi một câu, luôn luôn vẫn là câu ấy: **“Sao, cô đã tìm được hạnh phúc cho mình chưa?”** Sau này, ai đó từng tuyên bố với tôi với vẻ hết sức tự tin rằng điều duy nhất mà người ta không thể nhớ nổi là âm sắc các giọng nói. Thế nhưng, đến tận bây giờ, trong những đêm trần trọc, tôi vẫn thường xuyên nghe thấy giọng nói kiểu Paris – giọng của những phố dốc – bảo tôi: **“Sao, cô đã tìm được hạnh phúc cho mình chưa?”** Và câu nói ấy chưa hề mất đi chút gì từ sự dịu êm và vẻ bí ẩn của nó.

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Tôi chỉ có những kỷ niệm tốt đẹp là những kỷ niệm về trốn chạy hoặc bỏ nhà ra đi.

Nhưng cuộc sống vẫn luôn luôn giành phần thắng. Khi đến được lối đi của Sương Mù, tôi chắc chắn có ai đó đã hẹn gặp tôi tại nơi đây và với tôi đó sẽ là một khởi hành mới. Có một phố, cao hơn một chút nữa, nơi tôi rất muốn quay trở lại một ngày nào đó. Tôi đi theo nó vào buổi sáng hôm ấy. Chính tại đó lẽ ra đã phải có cuộc hẹn. Nhưng tôi không biết số nhà. Mà quan trọng gì đâu. Tôi đợi một dấu hiệu sẽ chỉ lối cho tôi. Nơi ấy, phố dẫn thẳng tới bầu trời, như thể dẫn tới rìa một vách đá. Tôi đi tiếp với cảm giác nhẹ bỗng ấy, thứ đôi khi vẫn chiếm lấy bạn trong các giấc mơ. Bạn không e ngại gì nữa, mọi mối nguy đều thật nực cười. Nếu chuyện thực sự xoay sang chiều hướng xấu, thì chỉ cần bạn thức dậy là xong. Bạn bất khả chiến bại. Tôi bước đi, sốt ruột đến được đích, nơi sẽ chỉ còn lại bầu trời xanh và khoảng không. Từ nào có thể diễn đạt nổi trạng thái tinh thần của tôi đây? Tôi chỉ có được trong tay một vốn từ vựng rất nghèo nàn. Cơn say? Xuất thần? Rạng rỡ? Dù có là thế nào, phố này thật thân thuộc với tôi. Tôi thấy như thể mình đã đi trên nó trước đây.

TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

Rồi tôi sẽ sớm tới được rìa vách đá và tôi sẽ gieo mình vào khoảng không. Hạnh phúc sao khi được bồng bềnh trong không trung và rốt cuộc cũng biết được cảm giác phi trọng lực mà tôi vẫn tìm kiếm bấy lâu.

Tôi còn nhớ vô cùng rõ cái buổi sáng hôm ấy, con phố ấy và bầu trời ngay ở cuối đường kia... Và rồi cuộc sống đã tiếp diễn, với đủ thăng rơi trầm. Một ngày buồn nản, trên bìa quyển sách mà Guy de Vere cho tôi mượn ghi dòng nhan đề: *Louise của Hư Vô*, tôi đã dùng bút bi sửa tên thành tên tôi. **Jacqueline của Hư Vô**

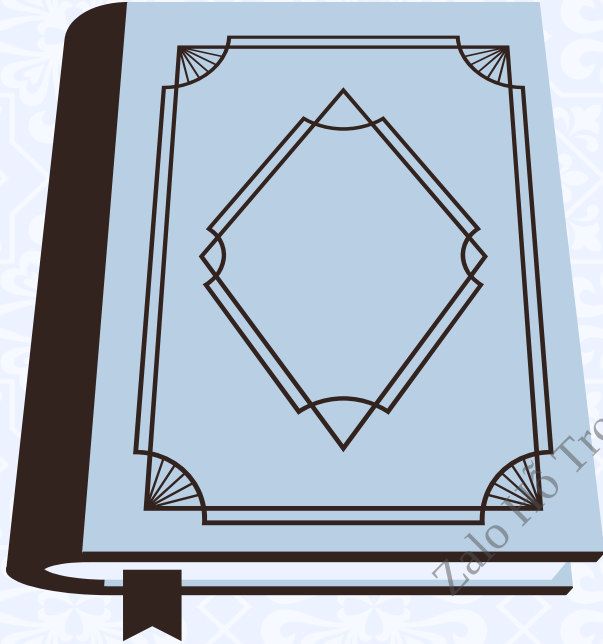
TRÍCH ĐOẠN: LOUKI TỰ KỂ VỀ CHÍNH MÌNH

SAU KHI ĐỌC:

Câu 1: Khi được hỏi có sống một mình không, Louki trả lời: **“Phải, sống một mình cùng mẹ.”** Em hiểu **“một mình cùng mẹ”** là như thế nào?

Câu 2: Chi tiết: *“Rồi tôi sẽ sớm tới được rìa vách đá và tôi sẽ gieo mình vào khoảng không. Hạnh phúc sao khi được bồng bênh trong không trung và rốt cuộc cũng biết được cảm giác phi trọng lực mà tôi vẫn tìm kiếm bấy lâu.”* và việc Louki dùng bút bi sửa tiêu đề **Louise của Hư Vô**, tôi đã thành tên tôi. **Jacqueline của Hư Vô** gợi điều gì?

Câu 3: Đoạn trích trên gợi cho em suy nghĩ gì?

Thanks!

CREDITS: This presentation template was created by **Slidesgo**, including icons by **Flaticon** and infographics & images by **Freepik**

Instructions for use

If you have a free account, in order to use this template, you must credit [Slidesgo](#) by keeping the [Thanks](#) slide. Please refer to the next slide to read the instructions for premium users.

As a Free user, you are allowed to:

- Modify this template.
- Use it for both personal and commercial projects.

You are not allowed to:

- Sublicense, sell or rent any of Slidesgo Content (or a modified version of Slidesgo Content).
- Distribute Slidesgo Content unless it has been expressly authorized by Slidesgo.
- Include Slidesgo Content in an online or offline database or file.
- Offer Slidesgo templates (or modified versions of Slidesgo templates) for download.
- Acquire the copyright of Slidesgo Content.

For more information about editing slides, please read our FAQs or visit our blog:

<https://slidesgo.com/faqs> and <https://slidesgo.com/slidesgo-school>

Instructions for use (premium users)

As a Premium user, you can use this template without attributing [Slidesgo](#) or keeping the "[Thanks](#)" slide.

You are allowed to:

- Modify this template.
- Use it for both personal and commercial purposes.
- Hide or delete the "Thanks" slide and the mention to Slidesgo in the credits.
- Share this template in an editable format with people who are not part of your team.

You are not allowed to:

- Sublicense, sell or rent this Slidesgo Template (or a modified version of this Slidesgo Template).
- Distribute this Slidesgo Template (or a modified version of this Slidesgo Template) or include it in a database or in any other product or service that offers downloadable images, icons or presentations that may be subject to distribution or resale.
- Use any of the elements that are part of this Slidesgo Template in an isolated and separated way from this Template.
- Register any of the elements that are part of this template as a trademark or logo, or register it as a work in an intellectual property registry or similar.

For more information about editing slides, please read our FAQs or visit our blog:

<https://slidesgo.com/faqs> and <https://slidesgo.com/slidesgo-school>

Fonts & colors used

This presentation has been made using the following fonts:

Lexend Extra Bold

(<https://fonts.google.com/specimen/Lexend>)

Epilogue Normal

(<https://fonts.google.com/specimen/Epilogue>)

#33231f

#ecf2ff

#f2c879

#b8cfe4

#5f9dc2

#407499

#204a70

#e1e8f8

Storyset

Create your Story with our illustrated concepts. Choose the style you like the most, edit its colors, pick the background and layers you want to show and bring them to life with the animator panel! It will boost your presentation. Check out **how it works**.

Pana

Amico

Bro

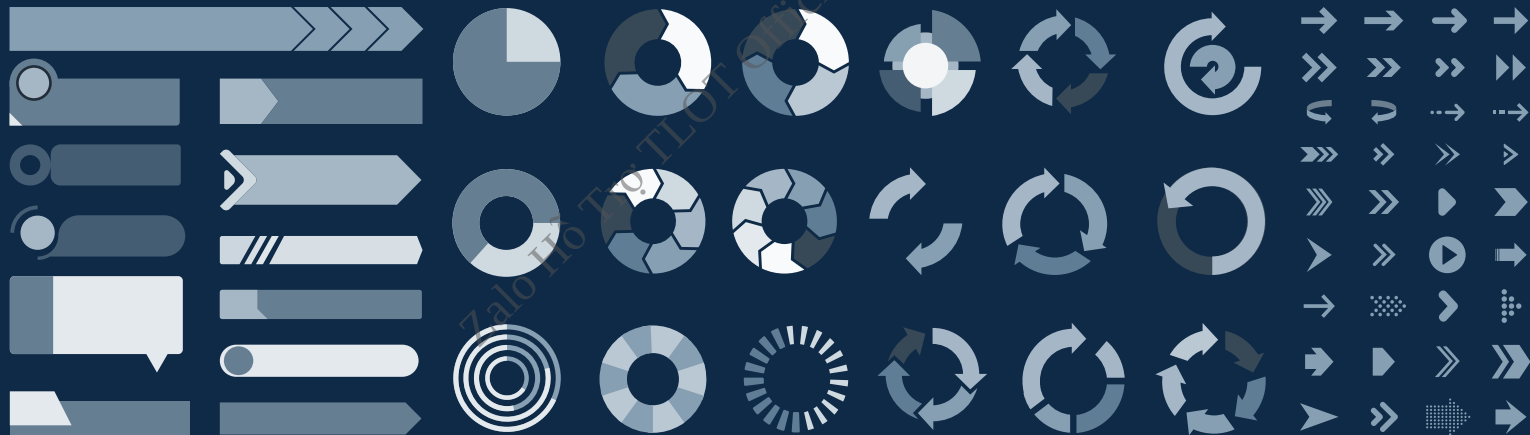
Rafiki

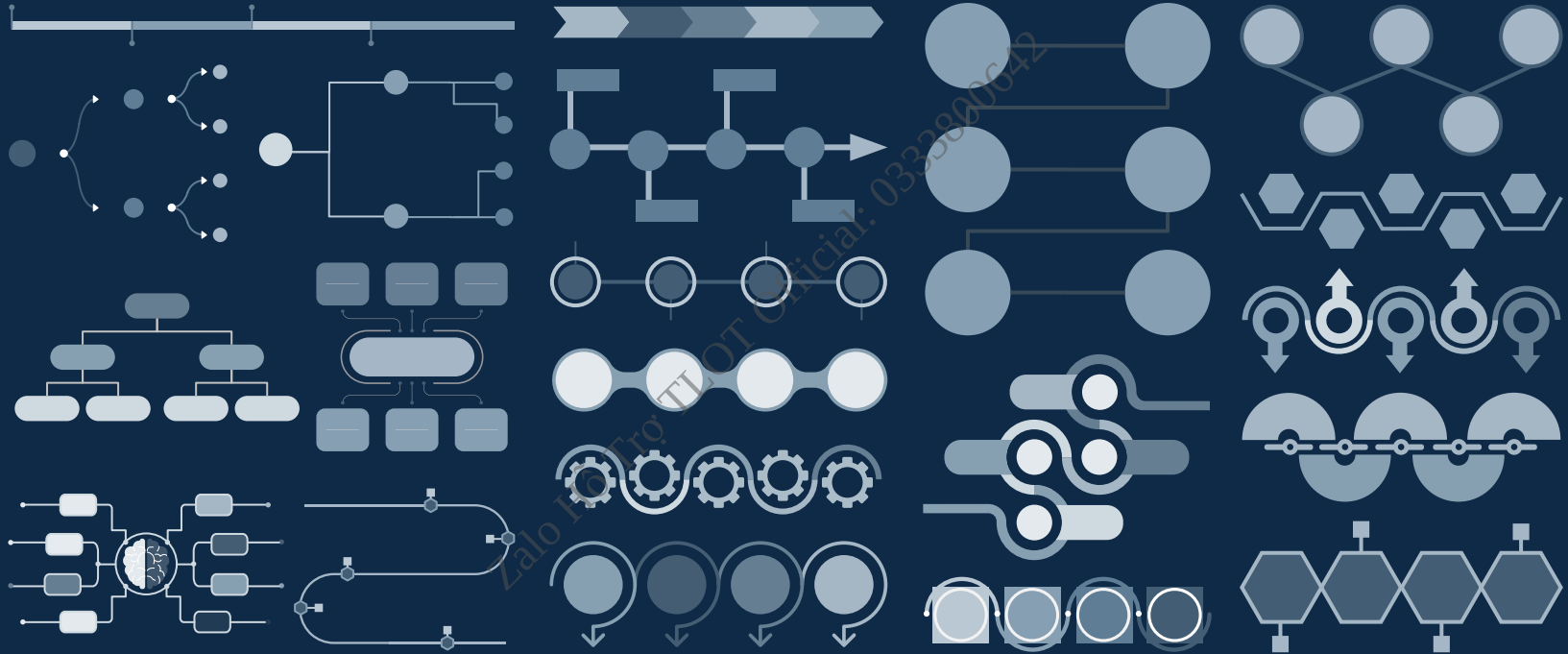
Cuate

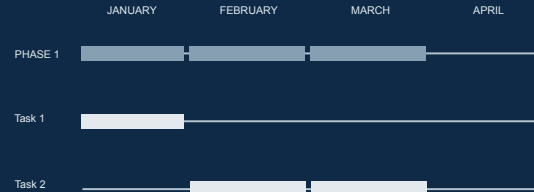
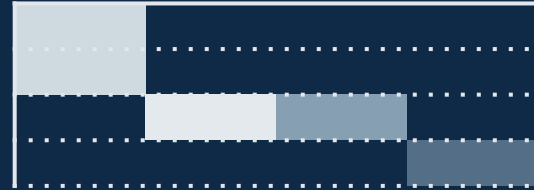
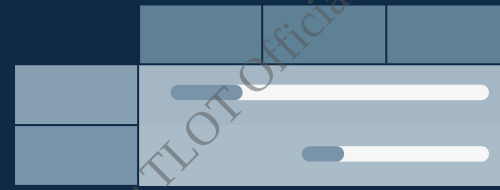
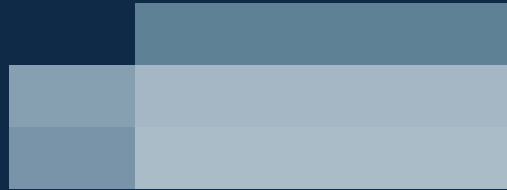
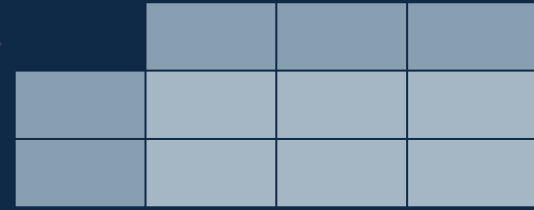
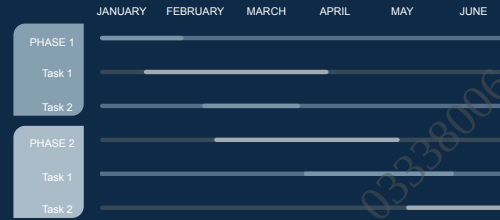
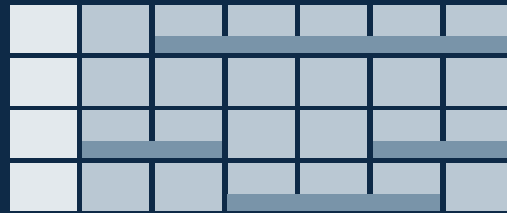
Use our editable graphic resources...

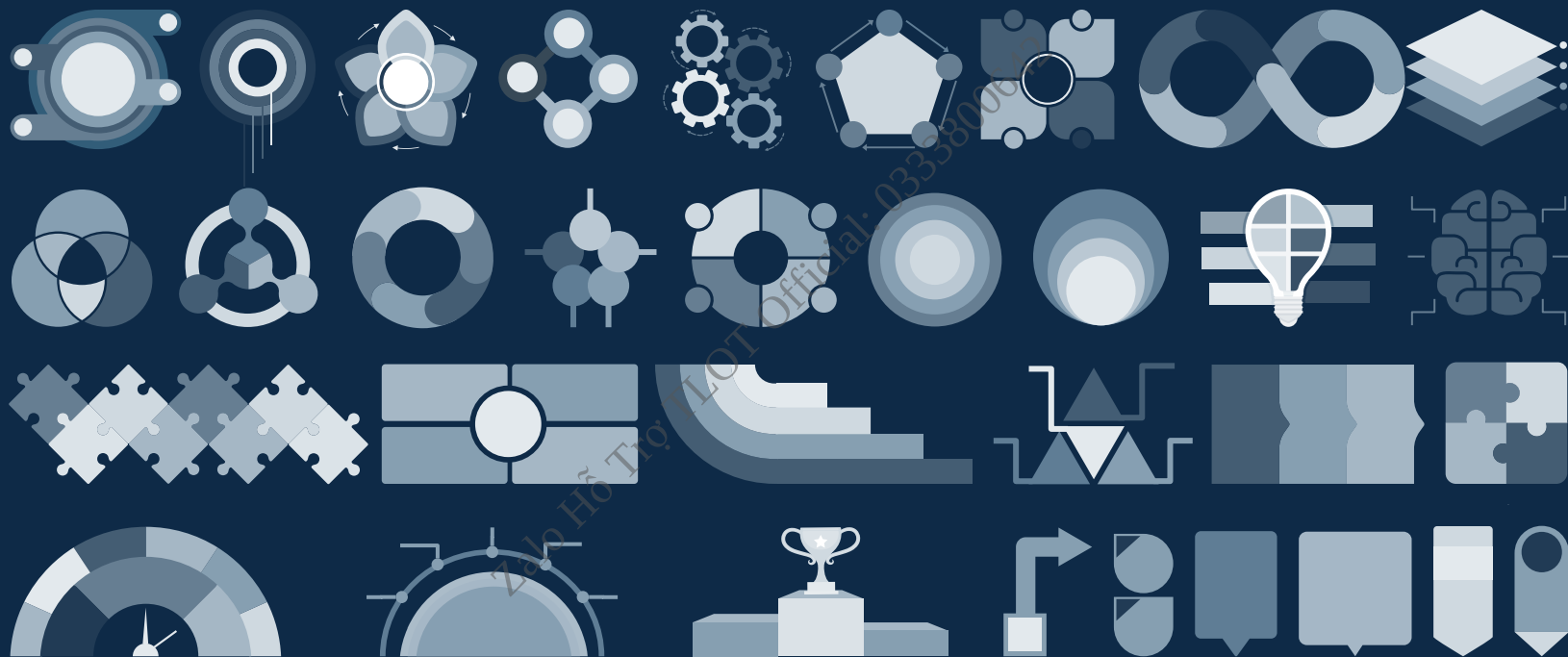
You can easily **resize** these resources without losing quality. To **change the color**, just ungroup the resource and click on the object you want to change. Then, click on the paint bucket and select the color you want. Group the resource again when you're done. You can also look for more **infographics** on Slidesgo.

...and our sets of editable icons

You can **resize** these icons without losing quality.

You can **change the stroke and fill color**; just select the icon and click on the **paint bucket/pen**.

In Google Slides, you can also use **Flaticon's extension**, allowing you to customize and add even more icons.

Educational Icons

Medical Icons

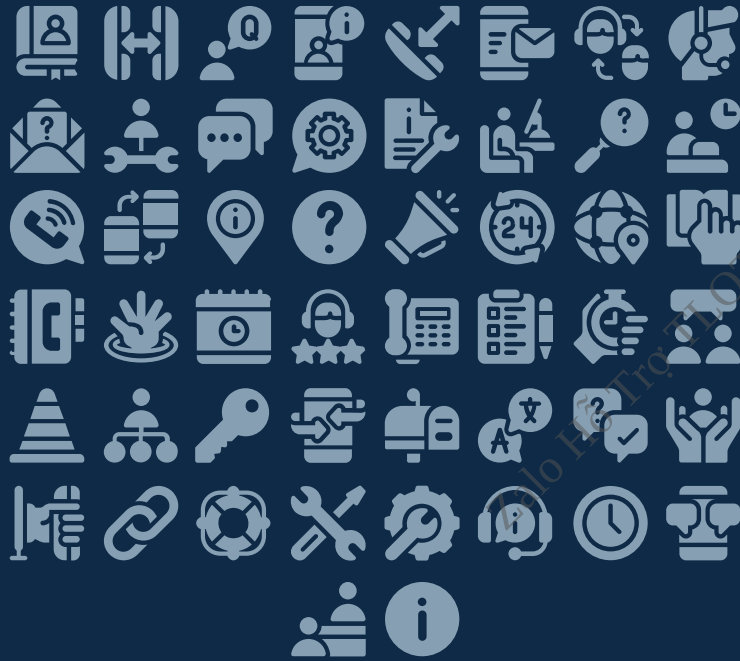
Business Icons

Teamwork Icons

Help & Support Icons

Avatar Icons

Creative Process Icons

Performing Arts Icons

Nature Icons

SEO & Marketing Icons

Zalo Hỗ Trợ TLCT Official: 0333800642